

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ.-ΦΑΞ 5232553 ΤΕΤΑΡΤΗ 23 ΑΠΡΙΛΗ 1997 ΑΡ. ΦΥΛ. 279 ΔΡΧ. 200

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ 1997

Εργάτες, κατεβάστε τις κόκκινες σημαίες από τα χέρια του σοσιαλφασισμού

Αυτοί που θέλουν να γυρίσουν πίσω στην εποχή του πιο μαύρου μεσαίωνα την εργατική τάξη και τη χώρα έχουν το θράσος να σηκώνουν τις πρωτομαγιάτικες κόκκινες σημαίες και να βρομίζουν με τα λόγια τους τα πανανθρώπινα ιδανικά της επανάστασης και του κομμουνισμού.

Η μουχλιασμένη αντίδραση του Περισσού θα προσπαθήσει να ντύσει με πρωτομαγιάτικα χρώματα τα χειρότερα σχέδιά της για το μέλλον του λαού και του τόπου.

Γιατί αυτό το μικρό κόμμα είναι το κέντρο του πιο μαύρου μετώπου. Μαζί με τις πιο αντιδραστικές δυνάμεις μέσα στη Νέα Δημοκρατία και στο ΠΑΣΟΚ, μαζί με τις φιλικές της καθοδηγητικές δυνάμεις μέσα στο ΣΥΝ, μαζί με τους παπάδες και τις χειρότερες πλευρές της στρατοκρατίας και του σοβινισμού, μαζί μ' όλο τον ο-

πορτουνισμό, τον τροτσκισμό και το νεοχιτλερισμό της “Χρυσής Αυγής”, προσπαθούν με κάθε τρόπο να σαμποτάρουν την ευρωπαϊκή πορεία της χώρας, φέρνοντας την πείνα, τον πόλεμο και το φασισμό.

Δεν υπάρχει άλλος δρόμος για τη σχετική ανάπτυξη της χώρας και την επιβίωση του προλεταριάτου από την επιδίωξη της ειρήνης με την Τουρκία και όλες τις γειτονικές μας χώρες. Αυτή η πολιτική στις σημερινές παγκόσμιες συνθήκες μπορεί να προχωρήσει σε ενότητα με την Ενωμένη Ευρώπη. Αυτή την πολιτική θέλει να ανατρέψει το ψευτοΚΚΕ, όταν μαζί μ' όλο το σοβινισμό αποκαλεί “εθνική προδοσία” και “διχοτόμηση του Αιγαίου” κάθε ευρωπαϊκή πολιτική ειρήνης με την Τουρκία, όταν κόντρα στον ευρωπαϊκό δημοκρατισμό υποστηρίζει το σέρβικο φασισμό και επεχτατισμό, όταν προβάλλει ως “επανάσταση” το πραξικόπημα και τη μαφία

της Αλβανίας, όταν οργανώνει και ονομάζει “λαϊκά κινήματα” τα κινήματα της ομηρίας του λαού, των πλούσιων αγροτών και των καθηγητών, κινήματα που δε στοχεύουν στην οικονομική ανακούφιση του λαού, αλλά στην πολιτική ανωμαλία και στο σαμποτάρισμα της ευρωπαϊκής πορείας της χώρας.

Το ψευτοΚΚΕ είναι το κόμμα εκείνο που χτύπησε λυσασμένα την οργάνωση και τον αγώνα για ψωμί του βιομηχανικού προλεταριάτου, είναι αυτό που για να αναδειχθεί σε ηγεμόνα στο αντιδραστικό μέτωπο της αστικής τάξης της εξασφάλισε φτηνούς Έλληνες και ξένους εργάτες, μέσα από τις 24ωρες ψευταπεργίες και τις ξεπουληματικές συμβάσεις.

συνέχεια στη σελ. 2

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΑΠΟΙΚΙΑΚΗ ΣΥΜΒΑΣΗ ΔΕΗ-ΓΚΑΖΠΡΟΜ

Πριν μια βδομάδα το ΔΣ της ΔΕΗ αποφάσισε ομόφωνα να υπογράψει σύμβαση με το ρώσικο υπερμονοπώλιο Gazprom για την κατασκευή από τη δεύτερη ατμοηλεκτρικού σταθμού στη Φλώρινα. Η ΔΕΗ θα πληρώσει γι' αυτή την κατασκευή στη Gazprom 179,5 δισεκατομμύρια δρχ. Σύμφωνα μ' αυτή την τιμή, η κάθε κιλοβατώρα ηλεκτρικού ρεύματος που θα παράγεται από αυτό το σταθμό θα κοστίζει 19 δραχμές, χωρίς να περιλαμβάνεται σε αυτή την τιμή η κατασκευή μιας σειράς άλλων έργων απαραίτητων στη λειτουργία του σταθμού, που δεν περιλαμβάνονται στη συμφωνία. Σύμφωνα με στοιχεία που δημοσιεύονται στην εφημερίδα Βήμα στις 20 Απρίλη 1997, το κόστος της κιλοβατώρας άλλων σταθμών, που λειτουργούν σήμερα, όπως της 5ης Μονάδας του Αγ. Δημητρίου, είναι 12 έως 13 δρχ. Σύμφωνα με τα ίδια

στοιχεία, αν η μονάδα κατασκευαζόταν με τις τρέχουσες τιμές της αγοράς θα κόστιζε 45 δισεκατομμύρια δραχμές λιγότερο.

Πρόκειται για μια απώλεια του Δημόσιου μιάμιση φορά μεγαλύτερη από εκείνη του σκάνδαλου Κοσκωτά. Πρόκειται για ένα καραμπινάτο σκάνδαλο και, ακόμα περισσότερο, για έκφραση της πιο αδιόστακτης οικονομικής και πολιτικής υποδούλωσης της χώρας στο ρώσικο στρατιωτικο-βιομηχανικό συγκρότημα.

Ενάντια σ' αυτή τη συμφωνία μέχρι στιγμής έχουν τοποθετηθεί 3 βουλευτές του ΠΑΣΟΚ, οι Πιπεριάς, Κουράκης και Αλαμπάνας, καθώς και ο Μάνος από τη ΝΔ που την έχουν επίσης καταγγείλει σα σκανδαλώδη. Αυτή η συμφωνία για να ενεργοποιηθεί πρέπει να ψηφιστεί από τη Βουλή. Ενάντια σ' αυτή την ψήφιση πρέπει να κινητο-

ποιηθεί κάθε τίμιος πατριώτης και κάθε δημοκρατικός άνθρωπος.

Πίσω από αυτή τη ληστρική συμφωνία υπάρχει η νεοαποικιακή λογική της διακρατικής συμφωνίας που καθορίζει την παροχή φυσικού αερίου από τη Ρωσία στην Ελλάδα. Ήταν όρος εκείνης της συμφωνίας ότι η Ρωσία θα κατασκεύαζε και εργοστάσιο ηλεκτροπαραγωγής στη χώρα μας μέσω **απευθείας ανάθεσης του εργοστασίου στις εταιρείες Gazprom και Προμηθέας** (ο “Προμηθέας” είναι το θυγατρικό κομπραδόρικο συμπλήρωμα της Gazprom). Αυτή η συμφωνία της ντροπής υπογράφηκε στις 19.12.94 από το Σημίτη ως υπουργό Βιομηχανίας και κυρώθηκε με το ν. 2299/95. Βέβαια, αυτή η σύμβαση δεν έδινε τα πάντα χάρισμα στους Ρώσους. Υπήρχε δηλαδή μια φρασούλα ότι η απευθείας ανάθεση θα έπρεπε να γίνει με “ανταγωνιστι-

κούς όρους”.

Οι τρεις βουλευτές του ΠΑΣΟΚ στην ερώτηση στη Β. Παπανδρέου που κατέθεσαν στη Βουλή για το θέμα γράφουν ανάμεσα στ' άλλα ότι οι υπηρεσίες της ΔΕΗ προϋπόλογισαν καταρχήν το εύλογο τίμημα του έργου σε 130 δις, ενώ η Gazprom σε 195,4 δις. Αυτό το “κατόρθωσαν” κάνοντας σύγκριση με το κόστος των ήδη κλεισμένων εργολαβιών του σταθμού Νο 5 του Αγίου Δημητρίου και του σταθμού αποθείωσης της Μεγαλόπολης. Για να κάνουν τη σύγκριση χρησιμοποίησαν τους συντελεστές “τεχνικής διαφοροποίησης”, για να μεταφράσουν τις συνθήκες του ενός έργου σε συνθήκες του άλλου. Σύμφωνα με την επερώτηση των 3 βουλευτών του ΠΑΣΟΚ, «η χρήση αυτών των συντελεστών δεν ήταν δόκιμη, έτσι αυτοί οδήγησαν σε παράλογη επαύξηση των αντιστοιχών

κονδυλίων κατά 35%, 45%, 75%, 135%, 210%, 660% και 2.154%!». Και όχι μόνο αυτό, αλλά οι συντελεστές «αυτοί δεν ήταν μόνο αποτέλεσμα τεκμηρίωσης, αλλά και διαπραγματεύσεων συγκεκριμένων υπηρεσιακών παραγόντων με εκπροσώπους του αναδόχου του έργου, πράγμα πρωτοφανές για τα κρατούμενα στην αγορά, αλλά και στα χρονικά της ΔΕΗ».

Οι τρεις βουλευτές συνεχίζουν και με άλλα σημεία σκανδαλώδους μεροληψίας υπέρ των Ρώσων και καταλήγουν σε μια σειρά συμπεράσματα, δύο από τα οποία είναι τα πιο συντριπτικά για τις προθέσεις των Ρώσων και των Ελλήνων κομπραδόρων και σαμποτέρ που τους υπηρετούν. Λένε λοιπόν οι τρεις: «Μια υπερόγκου κόστους μονάδα παραγωγής συντείνει αποφασιστι-

συνέχεια στη σελ. 7

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ 1997

συνέχεια από τη σελ. 1

Ο αντικαπιταλισμός του είναι ένας αντικαπιταλισμός χιτλερικού τύπου, ενάντια στο πιο σύγχρονο κομμάτι της βιομηχανίας που έχει δεσμούς με την Ευρώπη, για τη διάλυσή του, προς όφελος της κρατικής διεφθαρμένης γραφειοκρατίας, των ιδιωτών εργολάβων των δεμένων με τη ρώσικη υπερδύναμη και της φοροδιαφυγής των πιο καθυστερημένων κοινωνικά αστικών μεσοστρωμάτων της πόλης και της υπαίθρου.

Μια τέτοια αντιευρωπαϊκή πολιτική, με τη στήριξη στις πιο μεσαιωνικές δυνάμεις της ελληνικής κοινωνίας, φέρνει τη μεγάλη απειλή του φασισμού, ενός φασισμού βαλκανικού τύπου προς όφελος των νέων Χίτλερ του Κρεμλίνου, των Λέμπεντ-Ζιουγκάνοφ-Ζιρινόφσκι, για λογαριασμό των οποίων δουλεύει πραγματικά το ψευτοΚΚΕ.

Ο "αντιιμπεριαλισμός" του κόμματος αυτού υπηρετεί τη στρατηγική του ρώσικου ιμπεριαλισμού, τη στρατηγική δηλαδή του λεγόμενου "ορθόδοξου τόξου", που στοχεύει στην κατάχτηση των Βαλκανίων σε βάση για την επίθεση στην Ευρώπη.

Αυτά τα σχέδια του πιο αντιδυτικού μπλοκ της αντίδρασης θα προσπαθήσει να τα εμφανίσει με κόκκινες σημαίες την Πρωτομαγιά στο Σύνταγμα το ψευτοΚΚΕ. Αυτός είναι ο σοσιαλφασισμός.

Και αυτό το σοσιαλφασισμό πρέπει να καταδικάσει κάθε εργατής τη φετινή Πρωτομαγιά.

Η Πρωτομαγιά είναι η άνοιξη που γεννάει το νέο. Το προλεταριάτο είναι το νέο στην κοινωνική εξέλιξη. Είναι αυτό που από την ίδια του την ταξική θέση έχει συμφέρον να τσακίσει το διεφθαρμένο κόσμο του σοσιαλφασισμού σαν την ακραία συμπύκνωση της καπιταλιστικής και ιμπεριαλιστικής βαρβαρότητας.

Γι' αυτό πρέπει το επαναστατικό προλεταριάτο να πάρει τις κόκκινες σημαίες από τα χέρια του σοσιαλφασισμού, για να γίνει ξανά ο φορέας όλων των επαναστατικών ιδεών, ο πόλος συσπείρωσης όλων των προοδευτικών δυνάμεων.

Για να γίνει αυτό χρειάζονται δύο πράγματα: Πρώτο, το δυνάμωμα της κομμουνιστικής οργάνωσης της εργατικής τάξης σ' όλους τους τομείς. Τούτη την Πρωτομαγιά η ΟΑΚΚΕ απευθύνει κάλεσμα στους πρωτοπόρους εργάτες να ενισχύσουν τις γραμμές της, να οργανωθούν σ' όλα τα επίπεδα μαζί της, με πίστη στον αγώνα για την αποτροπή του φασισμού και του πολέμου.

Δεύτερο, η ανάπτυξη ενός δημοκρατικού ταξικού συνδικαλιστικού κινήματος που θα δώσει αποφασιστικά την πάλη για το ψωμί, την ειρήνη, τη δημοκρατία. Ο ρεφορμιστικός συνδικαλισμός της ΓΣΕΕ, παρά την όποια διαφοροποίησή του από το σοσιαλφασισμό του ψευτοΚΚΕ, δεν μπορεί να εκφράσει τον αγώνα και τις αγωνίες της εργατιάς και των εργαζομένων, ούτε μπορεί να δώσει με συνέπεια τη δημοκρατική πάλη, αφού είναι γενικά υποταγμένος στην κυρίαρχη γραμμή του σοσιαλφασισμού.

Το δημοκρατικό ταξικό συνδικαλιστικό κίνημα πρέπει να στηθεί πάνω στην αποφασιστική υπεράσπιση του ψωμιού της εργατικής τάξης, και ιδιαίτερα του βιομηχανικού προλεταριάτου, που σήμερα στενάζει σε καθεστώς πείνας και εξαθλίωσης. Σ' αυτό έχουν τεράστιες ευθύνες οι ρεφορμιστές της ΓΣΕΕ, αλλά και ο σοσιαλφασισμός, που μέσα από τις συλλογικές συμβάσεις κράτησαν το κατώτατο μεροκάματο στα όρια της πείνας και που σήμερα με τα νέα κυβερνητικά μέτρα απειλείται με νέο χτύπημα.

Αγώνας για το ψωμί, με μια πολιτική ειρήνης και βιομηχανικής ανάπτυξης μέσα στα πλαίσια της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αυτό είναι σήμερα το κύριο ζήτημα για το δυνάμωμα ενός πραγματικού εργατικού κινήματος ικανού να υπερασπιστεί τη δημοκρατία και να τσακίσει τη φασιστική απειλή.

Αυτός ο δρόμος του αγώνα βάζει το ελληνικό προλεταριάτο χέρι-χέρι και σε διεθνιστική ενότητα με τους εργάτες και τους λαούς των Βαλκανίων ενάντια στον πραγματικό υποκινητή όλων των εθνικισμών και των πολέμων, όλων των πραξικοπημάτων και των διαμελισμών των κρατών, κάθε υποδαύλισης του θρησκευτικού φανατισμού και του εθνορατσισμού, του ρώσικου σοσιαλιμπεριαλισμού.

Αυτός ο δρόμος, όσο δύσκολος και αν είναι, οδηγεί στο φωτεινό μέλλον της απελευθέρωσης και του πραγματικού σοσιαλισμού!

Ζήτω η εργατική Πρωτομαγιά!

ΤΡΙΑΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ 21η ΑΠΡΙΛΗ 1967

Καμπάνια αφισοκόλλησης για τα 30 χρόνια από τη μαύρη επέτειο της 21ης Απρίλη του 1967 έκανε η ΟΑΚΚΕ στην Αθήνα και στον Πειραιά.

Με την καμπάνια αυτή η οργάνωση θέλησε να απευθυνθεί στα αντιφασιστικά αισθήματα και στη μνήμη του λαού μας, γιατί σήμερα πιο πολύ από κάθε άλλη φορά είναι απαραίτητο να δυναμώσει η αντιφασιστική ενότητα και πάλι.

Γιατί ένας νέος φασισμός απειλεί τη δημοκρατία και το λαό μας.

Ένας φασισμός που έρχεται μέσα από την πολιτική ανωμαλία και τη σύγκρουση με την Τουρκία, που την προωθεί το αντιευρωπαϊκό μεσαιωνικό μπλοκ της αντίδρασης για λογαριασμό του ρώσικου σοσιαλιμπεριαλισμού.

Ένας φασισμός που συγκροτεί τα τάγματα εφόδου του μέσα από το ψευτοΚΚΕ με τις ομάδες τραμπούκων, τις αντισυγκεντρώσεις, τα γιαούρτια και τα αυγά σε υπουργούς αλλά κυρίως με το φασισμό και τη βία μέσα στα ίδια τα

συνδικάτα.

Τριάντα χρόνια μετά την επιβολή της φασιστικής χούντας του '67 είναι η πιο μεγάλη ανάγκη για την ανάπτυξη ενός δημοκρατικού μετώπου που θα κόψει το δρόμο στο νέο φασισμό, με όποια μορφή και αν αυτός εμφανίζεται.

Παρακάτω δημοσιεύουμε την αφίσα που κόλλησε στους κεντρικούς δρόμους της Αθήνας και του Πειραιά η οργάνωση.

21 Απρίλη 1967 - 21 Απρίλη 1997

ΠΟΤΕ ΠΙΑ ΦΑΣΙΣΜΟΣ!

Ένας νέος φασισμός κρέμεται πάνω από το κεφάλι του λαού μας ξανά μετά από 30 χρόνια.

Οι δυνάμεις ενός νέου μεσαίωνα με αριστερά συνήθως λόγια και φασιστική πρακτική προωθούν τη σύγκρουση με την Ευρωπαϊκή Ένωση βάζοντας τη χώρα στην τροχιά των βαλκανικών φασισμών και πολέμων. Το κάνουν αυτό για να υπηρετήσουν τα συμφέροντα των μεγαλύτερων σήμερα στον κόσμο εχθρών της δημοκρατίας και της ειρήνης, των νεοχιτλερικών της σοσιαλιμπεριαλιστικής Ρωσίας.

Αυτοί είναι που μέσα από το λεγόμενο μέτωπο των ορθόδοξων βαλκανικών χωρών και αξιοποιώντας τη σύγκρουση με την Τουρκία εγκαθιστούν τους εμπρηστικούς S-300 στην Κύπρο με την έγκριση της Ελλάδας για να γίνουν οι νέοι "προστάτες", δηλαδή δυνάστες του λαού και της χώρας μας. Ο ρωσοκίνητος σύγχρονος φασισμός εμφανίζεται είτε σαν Ορθοδοξία πολιτικού τύπου είτε σαν κομμουνισμός τύπου Ζιουγκάνοφ (ηγεσία του ψευτοΚΚΕ) είτε σαν σοσιαλδημοκρατία τύπου Γκορμπατσόφ (πλειοψηφία της ηγεσίας του ΣΥΝ, τάση Λαλιώτη στο ΠΑΣΟΚ) είτε ανοιχτά σαν ναζισμός τύπου Ζιρινόφσκι ("Χρ. Αυγή", η μόνη νόμιμη χιτλερική οργάνωση σε όλη την Ευρωπαϊκή Ένωση).

Πίσω απ' αυτούς είναι όλος ο αρρωστημένος σοβινισμός και η στρατοκρατία, που με τις εθνορατσιστικές τους θεωρίες και πρακτικές και τα "ελληνορθόδοξα ιδεώδη" δηλητηριάζουν το λαό και τη νεολαία. Αυτό είναι το κοινό έδαφος που κάνει κάποιους "αριστερούς" να ζητάνε αποφυλάκιση των χουντικών, αυτή που επιτρέπει στο κοινο-βούλιο τον ανοιχτό αντισημιτισμό (Καρατζαφέρης), αυτή που ενώνει "επαναστάτες" και ποπάδες στον κοινό "ιερό αγώνα" ενάντια στη συνθήκη Σένγκεν ή για την υπεράσπιση των Σέρβων σφαγέων.

Δημοκράτες!

Καμιά διχτατορία και κανένας φασισμός με οποιαδήποτε μορφή δεν μπορεί να βάλει φρένο στην κοινωνική πρόοδο και εξέλιξη. Γιατί αυτή είναι η θέληση των εκατομμυρίων ανθρώπων των ευρωπαϊκών χωρών, γιατί αυτή είναι η θέληση και του ελληνικού λαού.

Όποιος τολμήσει να πάει κόντρα σ' αυτό θα τσακιστεί. Αυτό διδάσκει για τριάντα χρόνια η επέτειος της 21ης Απρίλη.

 ΟΑΚΚΕ

Βρήκαν τον τρόπο

Σε σύγχυση βρίσκεται ο ομορτισμός μετά την απόφαση του ψευτοΚΚΕ να κάνει δικιά του συγκέντρωση για την Πρωτομαγιά στο Σύνταγμα. Γιατί έτσι τους έκοψε κάθε πρόσχημα για "αριστερή" κριτική περί "στήριξης του κυβερνητικού συνδικαλισμού".

Έτσι δεν ξέρουν τι να κάνουν. Όμως το ΝΑΡ βρήκε τη λύση: Ξεχωριστή συγκέντρωση

στην Ομόνοια, ολιγόλεπτες ομιλίες και γρήγορα-γρήγορα πορεία στη Βουλή.

Εκεί δηλαδή που θα είναι το ψευτοΚΚΕ!

Πάλι βρήκαν τον τρόπο να γεμίσουν... την αυλή του Περιεσού.

Έχουμε μόνο μία απορία: Γιατί δεν ονόμασαν την Ομόνοια... προσυγκέντρωση;

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

15θήμερη εφημερίδα της ΟΑΚΚΕ

Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο

Κώστας Λιακόπουλος
Χαλκοκονδύλη 35

5ος όροφος

Τ.Κ. 104 32 Αθήνα

Τηλ. 5232553

Ετήσια συνδρομή: 4.800

Εξαμηνιαία: 2.400

Άλλη μια φορά για τη Σένγκεν και το χείμαρρο γυεύδους

Το ψευτοΚΚΕ συνεχίζει με αμείωτη ένταση την καμπάνια του ενάντια στη Συμφωνία του Σένγκεν με την ασαφή συνεργασία του ΣΥΝ και του ομορτισμού, μέσα από την "Επιτροπή Ενάντια στην Επικύρωση και την Εφαρμογή της Συμφωνίας". Από πίσω ακολουθούν οι παπάδες και οι ναζίστες της "Χρυσής Αυγής". Επειδή θεωρούμε την επικύρωση και εφαρμογή της Συνθήκης της Σένγκεν ένα σημαντικό βήμα για την ευρωπαϊκή πορεία και την ανάπτυξη του δημοκρατισμού στη χώρα μας ενάντια στο σοσιαλφασιστικό μέτωπο, θα επιχειρήσουμε και σ' αυτό το φύλλο να διαφωτίσουμε όσο περισσότερο μπορούμε τους αναγνώστες μας σε σχέση με τα ψέματα τα οποία χρησιμοποιούνται δημαγωγικά στην αντι-Σένγκεν προπαγάνδα.

Θα αναφερθούμε καταρχήν στο νομοσχέδιο του Γιαννόπουλου "Για την προστασία του ατόμου από την επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα", που ψηφίστηκε πρόσφατα στη Βουλή. Η ψήφιση αυτού του νομοσχεδίου ήταν μια απαραίτητη προϋπόθεση για την εφαρμογή της Συνθήκης του Σένγκεν σε μέτρο προστασίας του ατόμου απέναντι στη συνεργασία των ευρωπαϊκών αστυνομικών που αυτή προβλέπει και στην εγκατάσταση κεντρικού υπολογιστή επεξεργασίας στοιχείων των ευρωπαίων πολιτών στο Στρασβούργο. Η συνθήκη του Σένγκεν έχει σαν κύριο αντικείμενο την ελεύθερη κυκλοφορία ατόμων, εμπορευμάτων και κεφαλαίων στις ευρωπαϊκές χώρες, και είναι αυτή η ελεύθερη κυκλοφορία που απαιτεί την αστυνομική συνεργασία σε ευρωπαϊκό επίπεδο. Η αστυνομική συνεργασία δηλαδή είναι μία προϋπόθεση υλοποίησης της ελεύθερης κυκλοφορίας και όχι κύριο αντικείμενο της συνθήκης του Σένγκεν για την εγκαθίδρυση ενός αυστηρού καθεστώτος καταστολής, όπως εμφανίζεται από το σοσιαλφασισμό.

Αυτό το νομοσχέδιο δε νομιμοποιεί το φακέλωμα, αντίθετα, θέτει όρους προστασίας ενάντια στο φακέλωμα, κάτι που δεν υπήρχε ποτέ στην ελληνική κοινωνία. Μέχρι τώρα το φακέλωμα ήταν άλλωστε πρακτικά ελεύθερο, πέρα από οποιεσδήποτε συνταγματικές απαγορεύσεις. Αυτό μας έχει δείξει η αστυνομική πρακτική και η ανεξέλεγκτη δράση της ΕΥΠ. Είναι χαρακτηριστικό ότι το Συμβούλιο της Ευρώπης, πριν καν υπογραφεί η συμφωνία του Σένγκεν και ενόψει της μηχανοργάνωσης των αστυνομικών υπηρεσιών, ήδη από το 1981 είχε υπογράψει σύμβαση "Για την προστασία των ατόμων από την αυτοματοποιημένη επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα", που δεν ήταν άμεσης εφαρμογής και εξαρτιόταν από τη θέσπιση εσωτερικών ρυθμίσεων. Τη σύμβαση αυτή κύρωσε η Ελλάδα μόλις το 1992 επί ΝΔ, χωρίς όμως να υιοθετήσει ειδικές ρυθμίσεις, χωρίς δηλαδή να την καταστήσει ουσιαστικά ενεργή.

Τώρα που με την ευκαιρία της συμφωνίας του Σένγκεν εμφανίζεται για πρώτη φορά στη χώρα μας ένα τέτοιο προστατευτικό νομοσχέδιο, αυτό συγκεντρώνει τα πυρά του σοσιαλφασισμού, αφενός για να εμποδίσει την ευρωπαϊκή πορεία της χώρας και αφετέρου γιατί από τη φύση του, σα φασισμός, θέλει περισσότερο ελεύθερες τις αστυνομικές αρχές και λιγότερο προστατευμένα τα δικαιώματα του λαού. Φωνάζει γι' αυτά τα δικαιώματα μόνο όταν πρόκειται για τα δικαιώματα του Μαζοκόπου, του Μπαλάφα και γενικά όταν πρόκειται για την ελευθερία της δράσης των σοσιαλφασιστικών στρατών τύπου "17N" και ΕΛΑ. Φωνάζει γι' αυτά τα δικαιώματα όταν τα ΜΑΤ εμποδίζουν τους αγρότες να επιβάλουν το πραξικόπημα του αποκλεισμού της χώρας. Το ζήτημα της δημοκρατίας στη χώρα όμως δεν κρίνεται από την προστασία των δικαιωμάτων του "ερασιτέχνη" ή "τσαπατσούλη" Μαζοκόπου και του πραξικοπηματία Πατάκη. Κρίνεται από την αναχίτηση της επίθεσης του σοβινισμού και του ορθοδοξοφασισμού, του νεοναζισμού και των σοσιαλφασιστικών κινητοποιήσεων, από την αναχίτηση των επιθέσεων των τρομοκρατικών στρατών του σοσιαλφασισμού, με λίγα λόγια βρίσκεται στην ακριβώς αντίθετη κατεύθυνση, στην κατεύθυνση που τραβάει γενικά ο ευρωπαϊκός δημοκρατισμός.

Το νομοσχέδιο Γιαννόπουλου, λοιπόν, επέβαλε την απαγόρευση συλλογής και επεξεργασίας ευαίσθητων δεδομένων, δηλαδή στοιχείων για την υγεία, τη σεξουαλική ζωή και τις θρησκευτικές, πολιτικές και κάθε είδους πεποιθήσεις των πολιτών. Γιατί λοιπόν χαρακτηρίστηκε από ψευτοΚΚΕ και ΣΥΝ νομοσχέδιο "νομιμοποίησης της αστυνομικής αυθαιρεσίας και καταστολής;

Το νομοσχέδιο περιείχε δύο άρθρα που, σύμφωνα με τη σοσιαλφασιστική προπαγάνδα, αναιρούσαν τον προστατευτικό χαρακτήρα του και το μετέτρεπαν στο αντίθετό του. Ποια ήταν αυτά τα άρθρα; Το άρθρο 7, που επέτρεπε τη συλλογή ευαίσθητων στοιχείων μόνο για δημόσια πρόσωπα και δημοσιογράφους και μόνο όταν υπάρχει σύνδεση με άσκηση δημοσίου λειτουργήματος ή τη διαχείριση συμφερόντων τρίτων. Αυτό το άρθρο και μόνο από τη διατύπωσή του μπορεί ίσως να θεωρηθεί απλά ύποπτο. Αλλά είναι φανερό ότι δεν αναιρεί καθόλου το χαρακτήρα του νομοσχεδίου ειδικά σ' ένα χώρο όπου υπήρχε νομοθετικό κενό.

Αυτό το άρθρο χρησιμοποιήθηκε απλά σαν προπέτασμα για να αποκτήσει ένα "δημοκρατικό" χαρακτήρα η εκστρατεία ενάντια στο επόμενο άρθρο, το άρθρο 9, αυτό που ξεσήκωσε τη μίση των παπάδων, οι οποίοι έκαναν πορεία στη Βουλή. Τι λέει το άρθρο 9; «*Η διαβίβαση δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα σε χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης είναι ελεύθερη*» (Ελεύθερος Τύπος,

30/3). Με λίγα λόγια, ανοίγει το δρόμο για την ευρωπαϊκή αστυνομική συνεργασία, για την εφαρμογή της Συνθήκης του Σένγκεν. Γι' αυτό το άρθρο και μόνο γι' αυτό το νομοσχέδιο του Γιαννόπουλου ρίχτηκε στην πυρά.

Για τα δύο πιο πάνω άρθρα το ψευτοΚΚΕ, ο ΣΥΝ και η ΝΔ υπό την ηγεσία του ανερχόμενου σοσιαλφασίστα Καραμανλή ζήτησαν ονομαστική ψηφοφορία. Σ' αυτή τη ψηφοφορία είχαμε την πρώτη σαφή ένδειξη της αντιευρωπαϊκής πολιτικής του Καραμανλή, αφού η συντριπτική πλειοψηφία της ΝΔ καταψήφισε και τα δύο άρθρα, με την εξαίρεση της Άννας Ψαρούδα-Μπενάκη, της Μ. Γιαννάκου-Κουτσίκου και του Τσαλδάρη, που υπερψήφισαν το άρθρο 9. Επίσης, δέκα βουλευτές του ΠΑΣΟΚ απείχαν από την ψηφοφορία, ενώ ο Κηπουρός, εκφραστής του πιο μαύρου σοβινιστικού κομματιού του ΠΑΣΟΚ, καταψήφισε (Ελεύθερος Τύπος, 20/3).

Ποια είναι όμως αυτά τα περίφημα προσωπικά δεδομένα γύρω από τα οποία στρέφει όλη την προπαγάνδα του ο Ριζοσπάστης; Το άρθρο 94 της Συμφωνίας Σένγκεν ορίζει τα προσωπικά δεδομένα ως εξής: «*Για τα πρόσωπα μπορούν να εισάγονται τα ακόλουθα στοιχεία: Το επώνυμο και το όνομα, τα ιδιαίτερα αντικειμενικά χαρακτηριστικά, το πρώτο γράμμα του δεύτερου ονόματος, η ημερομηνία και ο τόπος γέννησης, το φύλο, η ιθαγένεια, η ένδειξη ότι τα υπόψη πρόσωπα είναι οπλισμένα, η ένδειξη ότι τα υπόψη πρόσωπα είναι βίαια, ο λόγος της σήμανσης και η στάση που ενδείκνυται να τηρηθεί*». Μέχρι εδώ δεν υπάρχει κανένα φακέλωμα.

Και όμως ο Ριζοσπάστης (4/4) βλέπει ολοζώντανο μπροστά του το αίσχος του φακελώματος. Μα τι μπορεί να φακελώσουν, ρωτάει ο λογικός άνθρωπος; Το ίδιο ρωτάει και η φυλλάδα, και απαντά στο ερώτημα ως εξής: «*Την άπειρη πολυμορφία της σκέψης, των συναισθημάτων και την καθαρότητα της συνείδησης. Τα όνειρα, τα οράματα, την αντιστασιακή ανάταση, το ευγενικό περιεχόμενο και την αμόλυντη ευαισθησία της ανθρώπινης ύπαρξης. Την άφθαρτη αναγκαιότητα της πάλης μας, τη μεγάλη επιλογή του αγώνα και το βαρύ τίμημα της θυσίας. Την πίστη στο επαναστατικό πνεύμα που εμπνέει την ανατροπή και την κάθαρση για να φέρει την αναγέννηση του κόσμου μας*». Τι σας θυμίζουν όλα αυτά; Σας θυμίζουν το άρθρο 94 της συμφωνίας του Σένγκεν ή την γεμπελική προπαγάνδα; Σε κάθε δημοκράτη θυμίζουν το δεύτερο. Πρόκειται για τη νεογεμπελική προπαγάνδα του πρακτορείου του ρώσικου σοσιαλιμπεριαλισμού στη χώρα μας. Δεν είναι τυχαίο που οι "Χρυσανγίτες" έχουν δηλώσει ανοιχτά στη δική τους φυλλάδα ότι για να ενημερώνονται διαβάζουν Ριζοσπάστη. Για να ενημερώνονται και για να διδάσκονται.

Εμείς θα απαντήσουμε λιγότερο μεταφυσικά στο ερώτημα τι μπορεί

να φακελώσουν. Μπορεί να φακελώσουν το 17Νοεμβρίτη και τον κάθε καταδικασμένο ποινικά φασίστα και σοσιαλφασίστα. Αυτός είναι ο τρόμος του σοσιαλφασισμού. Η κατάργηση των συνοριακών ελέγχων, που είναι προϋπόθεση για την ελεύθερη κυκλοφορία των προσώπων στα πλαίσια της Συμφωνίας Σένγκεν, επιβάλλει την υιοθέτηση ενός μίνιμουμ συστήματος ασφαλείας σε πανευρωπαϊκή κλίμακα. Γι' αυτό προορίζεται ο υπολογιστής του Στρασβούργου, γι' αυτό διευκρινίζονται τα προσωπικά δεδομένα και όχι για να συλληφθεί η «*πίστη στο επαναστατικό πνεύμα που εμπνέει την ανατροπή και την κάθαρση για να φέρει την αναγέννηση του κόσμου μας*».

Σ' αυτό το μύθο του ευρωπαϊκού αστυνομικού κράτους έχουν βασίσει το μεγαλύτερο ψέμα τους οι Κνίτες, ότι δηλαδή «*η Συμφωνία του Σένγκεν εμποδίζει την ελεύθερη διακίνηση στο εσωτερικό και το εξωτερικό*», ενώ δημιουργήθηκε για να εξασφαλίσει ακριβώς το αντίθετο. Το δεύτερο μεγάλο ψέμα τους είναι ότι η Συνθήκη «*καταργεί τυχόν ευεργετικές νομοθεσίες για το άσυλο, τους αλλοδαπούς, το ρατσισμό*» (Ριζοσπάστης, 12/4). Η αλήθεια είναι ότι αυτή η συνθήκη, αντίθετα, εισάγει περισσότερο ευνοϊκές ρυθμίσεις τόσο για τους αλλοδαπούς όσο και για το άσυλο. Δηλαδή οι πολίτες μη ευρωπαϊκών χωρών θα παίρνουν μία θεώρηση ("βίζα") σε ένα από τα συμβαλλόμενα κράτη και αυτή θα ισχύει στο σύνολο των συμβαλλόμενων κρατών, όπου θα μπορούν να κινούνται για τρεις μήνες χωρίς καμία άλλη διατύπωση (άρθρο 5), ενώ όσοι ζητούν άσυλο θα κάνουν μία μόνο αίτηση για το σύνολο των συμβαλλόμενων κρατών.

Αυτό που ξέρουμε πέρα από κάθε

αμφισβήτηση εμείς είναι ότι στην Ευρώπη δε γίνονται συλλήψεις επειδή ονομάζεις μια χώρα "Δημοκρατία της Μακεδονίας", επειδή γράφεις συνθήματα στους τοίχους ενάντια στο σφαγέα Καρατζιτς ή επειδή γράφεις άρθρα που μπορούν να κάνουν τον ορθόδοξο κλήρο να θυμώσει (δες καταδίκη ΚΔΙΚ").

Επίσης ξέρουμε θετικά ότι στην Ευρώπη δε φακελώνονται επισήμως και νομίμως οι θρησκευτικές πεποιθήσεις με την αναγραφή του θρησκευόμενου στις ταυτότητες.

Και είναι σαφές ότι η Συμφωνία Σένγκεν ανοίγει ξανά το δρόμο που είχε κλείσει για τις νέες ευρωπαϊκές ταυτότητες, όπου δε θα αναγράφεται το θρησκευόμενο, αλλά θα είναι χαραγμένο το περίφημο 666 (για λόγους μηχανοργάνωσης καθαρά και χωρίς καθόλου να θέλουν να θίξουν οι Ευρωπαίοι σ' αυτή την περίπτωση την «*πίστη στο επαναστατικό πνεύμα που εμπνέει την ανατροπή και την κάθαρση για να φέρει την αναγέννηση του κόσμου μας*»). Σ' αυτή την κατεύθυνση ο φιλοευρωπαϊός Παπαδόπουλος θέλει να προχωρήσει τις νέες ταυτότητες με τον ενιαίο κωδικό αριθμό (ΕΚΑΜ) για τα μητρώα αρρένων, το εκλογικό βιβλιόριο, το διαβατήριό, την άδεια οδήγησης και το φορολογικό μητρώο, όπως γίνεται ήδη σε όλες τις χώρες της Ευρώπης, αν βέβαια καταφέρει να νικήσει το σοσιαλφασισμό και τον ορθοδοξοφασισμό, που σ' αυτή την υπόθεση, όπως σχεδόν και σε κάθε άλλη, πάνε χέρι-χέρι.

Η Συμφωνία της Σένγκεν οδηγεί στην πρόοδο και στον εκδημοκρατισμό της ελληνικής κοινωνίας και πολιτικά δημιουργεί δεσμούς με την Ευρώπη, ικανούς να αναχαιτίσουν σ' ένα βαθμό και στις δοσμένες συνθήκες την επέμβαση του ρώσικου σοσιαλιμπεριαλισμού στη χώρα.

Φοιτητικές εκλογές Αδροισμα κνιτισμού σταθερό

Κυρίαρχο ρεύμα στις φετινές φοιτητικές εκλογές αναδείχτηκε για άλλη μια φορά η αποχή με ποσοστό 55% σε σύγκριση με 60% πέρσι (Ελευθεροτυπία, 11/4). Δεν είναι καθόλου τυχαίο που όλες οι παρατάξεις ασχολούνται με την αποχή στις ανακοινώσεις τους. Παρά τα πανηγύρια τους για τη μικρή μείωσή της, παραμένει γεγονός ότι το μεγαλύτερο τμήμα της νεολαίας δε θέλει και δεν μπορεί να εκφραστεί πολιτικά μέσα από τους συγκεκριμένους σχηματισμούς. Αυτό είναι μια θετική πολιτική στάση που έχει κάνει τις εκλογές τόσο ασήμαντες όσο πραγματικά είναι.

Μ' αυτούς τους όρους μπορούμε να δούμε τα αποτελέσματα. Το πιο χαρακτηριστικό είναι η άνοδος της ΠΑΣΠ (ΠΑΣΟΚ) κατά δύο μονάδες στα ΑΕΙ, που σημαίνει, μετά τη σύγκρουση με αγρότες και καθηγητές, δυνάμωμα του αντικνιτισμού.

Σταθερά πρώτη παραμένει η ΔΑΠ, πρωτία που, πέρα από τον αντιδραστικό-σοβινιστικό χαρακτήρα της, εκφράζει βασικά το φιλοευρωπαϊκό προσανατολισμό της φοιτητικής νεολαίας.

Τέλος οι Κνίτες-ΠΣΚ (φοιτητική παράταξη του ψευτοΚΚΕ) και οι Κνίτες-ΕΑΑΚ (φοιτητική παράταξη του ΝΑΡ) αναπληρώνουν σε ποσοστά ο ένας τον άλλο. Το ψευτοΚΚΕ είχε μία μικρή άνοδο, ενώ το ΝΑΡ μία μικρή πτώση. Αυτοί οι δύο πόλοι από τότε που δημιουργήθηκαν, μετά τη συγκυβέρνηση ψευτοΚΚΕ-ΝΔ, τότε που εμφανίστηκε σαν επαναστατική αριστερά η ΚΝΕ Γράψα και σαν κρατικός συνομιλητής το ψευτοΚΚΕ, πάντα εκφράζουν την πολιτική τους ενότητα στα αποτελέσματα, αφού το άθροισμά τους παραμένει σταθερό, εκφράζοντας έναν οικουμενικό κνιτισμό. Αλλωστε το ψευτοΚΚΕ τώρα έχει διορίσει το ΣΥΝ κρατικό συνομιλητή και αποκτά ξανά τις "επαναστατικές του δάφνες". Έτσι, αν και σύμφωνα με τα αποτελέσματα των ΕΑΑΚ (όπως κάθε χρόνο, έτσι και φέτος κάθε παράταξη έβγαλε δικά της αποτελέσματα) δεν έχουν πτώση, αλλά άνοδο, και έχουν αναδειχτεί σε τρίτη δύναμη, εκπρόσωπός τους δηλώνει ότι «*Η ενίσχυση της Αριστεράς σε*

ΟΧΙ ΣΤΗ ΔΟΛΙΑ ΕΠΙΘΕΣΗ ΕΙΡΗΝΗΣ

Άμεση και δίχως όρους αναγνώριση της Δημοκρατίας της Μακεδονίας

Η συναυλία του Θεοδωράκη στη Δημοκρατία της Μακεδονίας είχε προγραμματισθεί σαν ένα ορόσημο στις ελληνομακεδονικές σχέσεις. Εντελώς "ανεπίσημα" ένας βουλευτής του ΠΑΣΟΚ ονόματι Παρασκευόπουλος, τόσο άγνωστος ώστε να πείθει τον καθένα ότι η "πρωτοβουλία του" ήταν κρατική και μάλιστα οικουμενική παραγγελία, οργάνωσε μια τελετή μαμούθ στην πόλη των Σκοπίων.

Φιλαρμονική, Γκλιγκόροφ, πλήθος από έλληνες και μακεδόνες βουλευτές, από επίσημους, από ανθρώπους του "πνεύματος" και των δύο χωρών και στο κέντρο ο Θεοδωράκης να διευθύνει τη φιλαρμονική και τη χορωδία του εθνικού θεάτρου των Σκοπίων, που ήταν υποχρεωμένες να διεκπεραιώσουν τη συμφωνία του "Ζορμπάς ο Έλληνας".

Άμεσως μετά την τελετή όλος ο υποτιθέμενος προοδευτικός Τύπος στην Ελλάδα γέμισε από θερμά άρθρα για την τήξη των πάγων, φάνηκαν και συνευτεύξεις στην τηλεόραση όπου η διπλανή μας χώρα αναφερόταν σαν "πρώην" και όχι σαν "Σκόπια".

Οι συνηθισμένοι επίσημοι "φίλοι" των Μακεδόνων καμάρωσαν και πολλοί γράψανε για τη δικαίωση της ρεαλιστικής, προοδευτικής και αντιεθνικιστικής στάσης του ΣΥΝ και του ψευτοΚΚΕ. Οι σοβινιστές στην Ελλάδα Παπαθεμελής και Σαμαράς είπαν δύο πικραμένα λόγια και μπήκαμε στη νέα περίοδο της προσέγγισης.

Πραγματικά, πολύ βρομερή παράσταση. Πολύ καλύτερα με τους σοβινιστές παρά με τέτοιους "φίλους" της Μακεδονίας, με τέτοιους υποκριτές και δόλιους σαλιμπάγκους. Τους Παπαθεμελήδες ένα καταπιεσμένο έθνος τους έχει απέναντί του και συσπειρώνεται και αποκτά την εθνική του συνείδηση και την ελευθερία του ακριβώς εναντί τους. Οι Κύρκοι, οι Θεοδωράκηδες και οι Παπαρήγες είναι, αντίθετα, σαν τη σιγανή βροχή. Αυτοί αποτελούν τη διαβρωτική και τη διαλυτική πλευρά της αντίδρασης, και σαν τέτοιοι, και μόνο σαν τέτοιοι, είναι ακριβώς ο κύριος εχθρός.

Γιατί το βασικό έγκλημα αυτών των παλιανθρώπων δεν είναι ότι ομορτυνίζουν πάνω στο όνομα της μικρής αυτής χώρας αρνούμενοι να της το αναγνωρίσουν όπως είναι. Ούτε είναι ότι οργίασαν σε αντιμακεδονισμό την εποχή της υστερίας (Θεοδωράκης) ή ότι συμμετείχαν στο νεοναζιστικό συλλαλητήριο της Θεσσαλονίκης (Κύρκος) ή ότι αρνήθηκαν να συμμετέχουν σε νέα σύσκεψη αρχηγών για να αλ-

λάξει ο βαρύς όρος "όχι στο σύνθετο όνομα" όταν το πρότεινε ο Μητσοτάκης (Παπαρήγα).

ΤΟ ΒΑΣΙΚΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Το έγκλημά τους είναι ότι αρνήθηκαν από την πρώτη στιγμή και συνεχίζουν να αρνούνται την ύπαρξη μακεδονικού έθνους. Στη βάση αυτής της άρνησης συνεχίζουν να ποδοπατούν και το βασικό κανόνα του Διεθνούς Δικαίου που συνίσταται στην αναγνώριση της κυριαρχίας ενός πληθυσμού πάνω στη χώρα του, οπότε και στο δικαίωμά του να προσδιορίζει το κρατικό του όνομα.

Αν το δοσμένο κράτος δεν ήταν ένα εθνικό, αλλά ένα πολυεθνικό κράτος, το έγκλημα της αμφισβήτησης του κρατικού ονόματος δε θα έκανε σε ωμότητα και αντιδημοκρατία, αλλά οπωσδήποτε θα υπολειπόταν σε επικινδυνότητα. Εδώ η αμφισβήτηση του κρατικού ονόματος απειλεί να τινάξει στον αέρα την ενιαία και ανεξάρτητη ύπαρξη αυτού του κράτους. Κι αυτό επειδή εδώ η αμφισβήτηση είναι και εσωτερική. Η Δημ. της Μακεδονίας απειλείται με διαμελισμό από τον αλβανικό σοβινισμό μέσω του Τέτοβου. Η μη αναγνώριση της εθνικής υπόστασης του μακεδονικού κράτους δίνει τη δυνατότητα στους αλβανούς διαμελιστές να αναπτύξουν τη θέση ότι αποτελούν εξίσου εθνικό συστατικό, οπότε και ξεχωριστό εδαφικό συστατικό παράγοντα του δοσμένου κράτους.

Και δεν είναι μόνο αυτό.

Η Δημ. της Μακεδονίας αμφισβητείται στην εθνική της ύπαρξη ακόμα πιο βαθιά από το βουλγαρικό σοβινισμό. Εδώ σύσσωμο σχεδόν το αστικό βουλγαρικό κράτος αρνείται την ύπαρξη μακεδονικού έθνους κάτω από οποιαδήποτε ονομασία. Οι αλβανοί σοβινιστές δεν αρνούνται ανοιχτά ότι υπάρχει αυτό το έθνος, αλλά το γεγονός ότι αυτό αποτελεί το κυριαρχικό εθνικό συστατικό του μακεδονικού κράτους. Με λίγα λόγια αρνούνται έντονα τον ποσοτικό του ρόλο. Αντίθετα, οι βούλγαροι σοβινιστές του αρνούνται την ποιοτική ύπαρξη. Γι' αυτό το λόγο οι βούλγαροι σοβινιστές, που πρώτοι αναγνώρισαν το κρατικό όνομα του μακεδονικού εθνικού κράτους και μάλιστα διαφύλαξαν την κρατική ύπαρξή του σε ένα πρώτο διάστημα, είναι οι χειρότεροι εχθροί του. Γιατί, σύμφωνα με τη λογική αυτή, το έθνος είναι ένα, το βουλγαρικό, και τα κράτη είναι δύο, το μακεδονικό και το βουλγαρικό. Δύο κράτη του ίδιου έθνους έχουν την υποχρέωση να ενωθούν.

Στη γλώσσα του σοβινισμού αυτό σημαίνει ότι το μεγάλο

κράτος έχει το "ιστορικό" δικαίωμα να καταβροχθίσει το μικρό. Κάτω από αυτές τις συνθήκες μια οποιαδήποτε πέμπτη φάλαγγα του μεγάλου κράτους μέσα στο μικρό μπορεί να λειτουργήσει σαν "πατριωτικός" παράγοντας μέσα στη μικρή χώρα και εξ ονόματός του μάλιστα η μεγάλη να πραγματοποιήσει την προσάρτηση. Τέτοιο κόμμα είναι το VMRO.

Η θέση των ελλήνων "φίλων" της Δημ. της Μακεδονίας είναι η θέση του βουλγαρικού σοβινισμού. Αυτό δεν οφείλεται τόσο στην αγάπη τους στη Βουλγαρία όσο στην προσήλωσή τους στη Ρωσία. Είναι η Ρωσία που, όπως όλοι θυμούνται, αναγνώρισε τη Δημ. της Μακεδονίας με το αλβανικό της κρατικό όνομα με το στόμα του Γέλτσιν, όταν αυτός βρισκόταν στη Σόφια. Η Δημ. της Μακεδονίας είναι το διαρκές δέλεαρ που προσφέρει το Κρεμλίνο στο μεγαλοβουλγαρικό σοβινισμό για να την ακολουθήσει στη στρατηγική της του "ορθόδοξου τόξου".

Πέρα όμως απ' αυτό, η αναγνώριση και σταθεροποίηση ενός ανεξάρτητου μακεδονικού έθνους και εθνικού κράτους, που τόσο έχει καταπιεστεί από τους γείτονές του σε μια εποχή μπεραιοκρατικού και σοβινιστικού μισαίωνα, θα έκανε αυτό το έθνος και το αντίστοιχο εθνικό κράτος δημοκρατική και αντιμπεραιοκρατική πρωτοπορία στα Βαλκάνια. Δηλαδή, ότι χειρότερο για το νεοτσαρισμό. Δεν είναι καθόλου τυχαίο λοιπόν που ο μακεδονικός εθνικισμός, την εποχή που προσπαθούσε να στήσει το ανεξάρτητο εθνικό του κράτος μετά τη διάλυση της Γιουγκοσλαβίας, κινήθηκε αυθόρμητα προς την Ευρωπαϊκή Ένωση. Ενώ δηλαδή εγκατέλειπε μια σαπισμένη ομοσπονδία που κάποτε υπήρξε πραγματικά κεντρικός χώρος του βαλκανικού αντιεθνικισμού, θέλησε με ορμή να ξανακινηθεί και να συναντήσει μια νέα δημοκρατική ομοσπονδία, όπως είναι σε πιο χλωμή έκδοση η σημερινή Ευρωπαϊκή Ένωση.

ΟΙ "ΚΑΛΟΙ" ΚΑΙ ΟΙ "ΚΑΚΟΙ"

Αυτή την ευρωπαϊκή πορεία της Δημ. της Μακεδονίας ανέλαβαν να εμποδίσουν οι ρώσοι σοσιαλμπεραιολιστές κύρια μέσα από τους πράχτορές τους, αξιοποιώντας σε βασική δύναμη τον ελληνικό σοβινισμό. Σε όλη αυτή την περίοδο οι πράχτορες έκαναν τον "καλό" στο λαό της γειτονικής χώρας, ενώ οι σοβινιστές είχαν αναλάβει με μεγάλη προθυμία και δίχως να ξέρουν το άθλιο τέλος της επιχείρησής τους το ρόλο του "κακού".

Ο πράχτορας της Ρωσίας που ανέλαβε να ξεσηκώσει το σοβι-

νισμό ήταν ο Α. Παπανδρέου. Οι ρωσόδουλοι του ΣΥΝ και ψευτοΚΚΕ ήξεραν από την αρχή ότι το παιχνίδι της Ρωσίας δεν ήταν να εξαφανίσει τους "ορθόδοξους και σλάβους αδελφούς" Μακεδόνες, αλλά τσακισμένους και απομονωμένους από την Ευρώπη να τους ενσωματώσει στο στρατηγικό της βαλκανικό "ορθόδοξο" μέτωπο. Γι' αυτό άφηναν στα συλλαλητήρια το σοβινισμό να οργιάζει απαιτώντας μόνο ένα πράγμα: **Να μην αναγνωρίσει η Ευρώπη (και οι ΗΠΑ) τη Δημ. της Μακεδονίας**, ενώ οι ίδιοι, η Βουλγαρία και η Ρωσία εμφανίζονταν σα φίλοι της. Είναι αποδεικτικό για τα παραπάνω το περίεργο εκ πρώτης όψεως γεγονός ότι ο Α. Παπανδρέου, ο Σαμαράς και ο Έμπερτ, δηλαδή όλοι οι ρωσόφιλοι και οι ρωσόφιλοι, ενώ χαλούσαν τον κόσμο στα συλλαλητήρια ενάντια στην αναγνώριση από την Ευρώπη και τις ΗΠΑ της γειτονικής χώρας, έστω και με σύνθετο όνομα, **δε βρήκαν ούτε μια λέξη να πούνε ενάντια στη Ρωσία όταν αυτή αναγνώριζε τη γειτονική χώρα με σκέτο το όνομα Μακεδονία, ή νωρίτερα ενάντια στη Βουλγαρία που την αναγνώρισε στο φουλ της αντιμακεδονικής υστερίας.**

Έτσι εξηγείται η στάση των σαλιμπάγκων Κύρκου και Θεοδωράκη. Αυτοί την εποχή που κύριο ήταν το "όχι στην ευρωπαϊκή πορεία της Δημ. της Μακεδονίας" έδωσαν ένα μεγάλο ή μικρό χέρι βοήθειας στους σοβινιστές, και ιδιαίτερα ο δεύτερος. Βοήθησαν στο να φανατιστούν οι διαδηλώσεις του αίσχους. Αργότερα, όταν η Ευρώπη απομακρύνθηκε σαν προοπτική και άρχισε η διαδικασία της απορρόφησης της μικρής γειτονικής χώρας στο "ορθόδοξο τόξο", τότε αυτοί έγιναν πρώτοι στην προσέγγιση.

Πραγματικά, όλη η σαπίλα και όλο το ψέμα αυτής της προσέγγισης φανερώνεται στην περίπτωση Θεοδωράκη. Πώς γίνεται να είναι επικεφαλής της προσέγγισης ο μέχρι χθες χειρότερος μακεδονοφάγος; Αυτοί που κάνουν την προσέγγιση πώς μπορεί ειλικρινά να τη θέλουν, όταν προβάλλουν το μακεδονοφάγο σαν πρώτο ειρηνοποιό και τον εξαγνίζουν βάζοντάς τον να κάνει μια κάλπικη μονοεκτική αυτοκριτική ότι είναι "κι αυτός υπεύθυνος"; Μα δεν είναι απλά "κι αυτός υπεύθυνος", είναι από τους "κύρια υπεύθυνους" μαζί με τη Μερκούρη, τον Ελύτη και όλο τον υπόλοιπο άρρωστο σοβινιστικό καλλιτεχνικό στρατό. Και οι δύο αυτοί πρόλαβαν και πεθάνανε και δε χρειάστηκε να δείξουν τέτοιο θράσος, ώστε να εμφανιστούν σαν πρώτοι ειρηνοποιοί.

Όμως αυτοί που τολμάνε να εμφανίζονται σαν τέτοιοι πρέπει να στιγματίζονται σαν οι χειρότεροι εχθροί των εθνικά Μακεδόνων και γενικά των δύο λαών. Και σαν τέτοιοι πρέπει να στιγματίζονται όλοι όσοι χρησιμοποιούν τέτοιους παλιανθρώπους και οργανώνουν τέτοιες τελετές.

Μπορεί όμως κανείς να ισχυριστεί: Σ' αυτή την τελετή και σ' αυτού του είδους τις προσεγγίσεις δεν υπάρχει καμιά νίκη των Μακεδόνων;

ΕΝΔΕΙΞΗ ΔΥΣΚΟΛΙΩΝ ΓΙΑ ΤΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

Ασφαλώς υπάρχει. Οι Μακεδόνες μπόρεσαν να αντέξουν το ελληνικό οικονομικό και διπλωματικό εμπάργκο, τη σέρβικη στρατιωτική απειλή, την αλβανική διαμελιστική απειλή, τη βουλγαρική απορρόφηση και, κυρίως, τη ρώσικη πολιτική ηγεμονία. Ακόμα πέτυχαν να επιβάλουν το συνταγματικό κρατικό και εθνικό τους όνομα σε όλες τις γλώσσες του πλανήτη, τουλάχιστον στο άτυπο επίπεδο.

Όμως η τωρινή τελετή δεν αποτελεί μια επισφράγιση αυτής της νίκης. Αντίθετα, είναι ένδειξη της πολύ δύσκολης θέσης στην οποία βρίσκεται η πολιορκημένη αυτή χώρα. Ο Θεοδωράκης και μεν αναγκάζεται να κάνει μια επιπόλαιη αυτοκριτική, αλλά η συμφωνία που παίζει αποτελεί μια ταπείνωση για τους Μακεδόνες. Όχι μόνο γιατί μέσα στα Σκόπια δοξάζεται πάλι ένας Έλληνας, ο "Ζορμπάς ο Έλληνας", όχι μόνο γιατί πάλι βρίσκεται ο ελληνικός σοβινισμός, αυτός, ο μεγαλύτερος τραμπούκος των Βαλκανίων, στην ευχάριστη θέση να εξαγάγει δήθεν "πολιτισμό", αλλά κυρίως γιατί η ορχήστρα χρειάστηκε να αλλάξει το όνομά της και από μακεδονική να ονομαστεί κάτι άλλο.

Αυτή η αλλαγή του ονόματος δεν ήταν κάτι μεμονωμένο για τις ανάγκες της στιγμής. Η πιο επώδυνη υποχώρηση είχε γίνει πριν λίγες μέρες στις 8 του Απριλίου, όταν στη ρώσικης έμπνευσης συνάντηση "Ρουαγιαμόν", που περιλαμβάνει όλα τα βαλκανικά κράτη, την Ευρωπαϊκή Ένωση, τη Ρωσία και τις ΗΠΑ και που έγινε για πρώτη φορά στη Δημ. της Μακεδονίας, αυτή η τελευταία στη θέση του εκπροσώπου της είχε ένα καρτελάκι που έγραφε "φιλοξενούσα χώρα". Αυτό ξεσήκωσε θύελλα διαμαρτυριών μέσα στη χώρα ενάντια στην κυβέρνηση.

Όμως αυτές οι υποχωρήσεις και αυτή η πλάσματική προσέγγιση είναι το αποτέλεσμα ενός εκβιασμού και μιας διείσδυσης. Ο εκβιασμός είναι ο εξής: Η γει-

τονική χώρα τρέμει τους αποσχιστές του Τέτοβου. Αυτό που θεωρεί αποκούμπι της είναι οι λίγες δυνάμεις του ΟΗΕ, κυρίως δυνάμεις των ΗΠΑ, που είναι εγκατεστημένες στη χώρα. Όμως η παραμονή τους τελειώνει. Η Ρωσία ζητάει να απομακρυνθούν. Εδώ ακριβώς επεμβαίνει η Ελλάδα, που μέσω Πάγκαλου προτίθεται να εξασφαλίσει την παραμονή των στρατευμάτων.

Προφανώς αυτή η καλή μεσολάβηση Πάγκαλου θα γίνεται με κάποια ανταλλάγματα. Τα ανταλλάγματα είναι καταρχήν σίγουρα αυτές οι υποχωρήσεις στο όνομα, που προαναγγέλλουν και μια τελική επίσημη αλλαγή. Όμως δε φαίνεται ότι η επίθεση "ειρήνης" της Αθήνας γίνεται μόνο γιατί κλείνει το ζήτημα του ονόματος. Η επίθεση "ειρήνης" γίνεται γιατί η ελληνική και η ρώσικη διείσδυση στη Δημ. της Μακεδονίας έχει δυναμώσει. Τι άλλο μπορεί να σημαίνει η τρομαχτική συμφωνία των 115 εκατομμυρίων δολλαρίων για την κατασκευή του υδροηλεκτρικού σταθμού 100 MW στον ποταμό Τρέσκα, που υπογράφηκε στις 30 του Γενάρη; (Ελευθεροτυπία, 31 Γενάρη)

Η συμφωνία είναι ανάμεσα στο μακεδονικό δημόσιο και την ελληνορωσική εταιρεία East Power Corporation. Ακόμα και στο τμήμα που θα κατασκευάσουν οι Μακεδόνες, σύμφωνα με τη σύμβαση, θα πρέπει να εργάζονται έλληνες μηχανικοί. Για να πάρει τη δουλειά το ελληνορωσικό κοινοπραξιακό εκτόπισε τη Siemens και την ελληνοσοουηδική ABB! Η συμφωνία αυτή κλείστηκε, όπως γράφει η Ελευθεροτυπία, μετά από 11 μήνες διαπραγματεύσεων, στις οποίες αναμείχθηκε το ελληνικό υπουργείο Εξωτερικών. Μετά από αυτή τη συμφωνία άνοιξε ο δρόμος της "προσέγγισης", πήγε ο Πάγκαλος στη Δημ. της Μακεδονίας, έγινε η συναυλία και άρχισε το "ειδύλλιο".

Καταλαβαίνει κανείς ότι το "ειδύλλιο" αυτό δεν είναι παρά το φιλί της αράχνης. Αυτό σημαίνει ότι όχι μόνο δεν πρέπει οι έλληνες διεθνιστές και δημοκράτες να επαναπαυθούν και να νομίσουν μάλιστα αφελέστατα ότι δικαιώθηκαν, αλλά, αντίθετα, θα πρέπει να συνεχίσουν και να δυναμώσουν την καταγγελία του ελληνικού σοβινιστικού τραμπουκισμού απαιτώντας πάντα εκείνο που ξεχωρίζει τους αληθινούς από τους ψεύτικους φίλους πολιορκημένης χώρας: την άμεση και δίχως όρους αναγνώρισή της με το συνταγματικό της όνομα. Αυτό είναι το όνομα ενός έθνους, και δεν επιτρέπεται σε κανέναν να το αλλάξει.

Η αλλαγή αυτού του ονόματος δεν μπορεί να είναι παρά προϊόν βίας, και η διακρατική βία ασκείται από τους εχθρούς και όχι από τους φίλους της ειρήνης. Για να υπάρξει αληθινή προσέγγιση ανάμεσα στις δύο χώρες πρέπει πρώτα απ' όλα να τσακιστούν οι ψεύτικοι φίλοι της ειρήνης, οι διπρόσωποι σαλτιμπάγκοι στην υπηρέσια της στρατηγικής του "ορθόδοξου τόξου", οι άνθρωποι που επιμένουν ότι ειρήνη σημαίνει η γειτονική χώρα να αλλάξει το κρατικό της όνομα.

ΕΘΝΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ: Ο ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΣ ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΝΕΤΑΙ ΣΕ ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ

Ένα από τα αγαπημένα επιχειρήματα των ρωσόφιλων, ιδιαίτερα των τροτσκιστών, όταν πρόκειται να ενοχοποιηθούν την Ευρ. Ένωση σαν κέντρο του νεοναζισμού, είναι το κόμμα του Λεπέν, το Εθνικό Μέτωπο.

Ασφαλώς δεν έχουν καμιά όρεξη να θυμούνται ότι ο Λεπέν έχει συναντηθεί με το Ζιρινόφσκι κι έχει μιλήσει με τα καλύτερα λόγια για το ρώσικο σοβινισμό. Ωστόσο η αναφορά στο Εθνικό Μέτωπο σαν κόμμα ευρωπαϊκό, δηλαδή κόμμα της ευρωπαϊκής μονοπωλιακής αστικής τάξης, διαθέτει ένα έσχατο άλλοθι: ότι αυτό το κόμμα δε συμμετέχει στα αντι-Μάαστριχτ ταξικά κινήματα της Γαλλίας και δε συστοιχίζεται σ' αυτά με το κατεξοχήν ρωσόφιλο κόμμα αυτής της χώρας, το Κ.Κ. Γαλλίας. Αυτή είναι η διαφορά των γάλλων φασιστών με τους έλληνες τύπου "Χρ. Αυγής", που υποστηρίζουν με πάθος τα σοσιαλφασιστικά και αντιευρωπαϊκά κινήματα τύπου αγροτών, καθηγητών κ.λπ.

Όμως αυτό το άλλοθι δεν υπάρχει πια. Η ρώσικη "ταξική" πολιτική έχει επιβληθεί και μέσα στο Εθνικό Μέτωπο. Το κόμμα του Λεπέν έχει ενταχθεί και αυτό στο σοσιαλφασιστικό μέτωπο. Ενώ το Νοέμβρη-Δεκέμβρη του '95 ο Λεπέν χτύπησε το μεγάλο απεργιακό σοσιαλφασιστικό κίνημα της κρατικής υπαλληλίας και των εργατών των γαλλικών ΔΕΚΟ, το Φλεβάρη του '96 νίκησε μέσα στο Εθνικό Μέτωπο η γραμμή Μπρούνο Μεγκρέ, γραμμή φανατικής υποστήριξης αυτών των κινημάτων.

Ο Μπρούνο Μεγκρέ είναι ο δεύτερος άνθρωπος στην ιεραρχία του Εθν. Μετώπου μετά το Λεπέν. Είναι αυτός που έκανε το μεγάλο πολιτικό άλμα για το Εθνικό Μέτωπο κερδίζοντας τελευταία, μέσω της γυναίκας του, με απόλυτη πλειοψηφία και ενάντια σε όλα τα άλλα κόμματα την πόλη Βιτρόλ. Ο Μεγκρέ εκφράζει την πιο ανοιχτά ρατσιστική, ξενοφοβική και αντισημική γραμμή μέσα στο ΕΜ (Εθνικό Μέτωπο). Το κυριότερο όμως είναι ότι το επιτελείο του αποτελείται από τα στελέχη της χειρότερης ευρωπαϊκής εθνικοσοσιαλιστικής δεξιάς, της ονομαζόμενης Νέας Δεξιάς, που έχει επικεφαλής της τον Αλέν ντε Μπενουά και ειδικό ιδεολογικό κύκλο το γνωστό GRECE (Συσπείρωση μελέτης και έρευνας για τον ευρωπαϊκό πολιτισμό).

Για τον Μπενουά και το GRECE έχουμε γράψει μεγάλο άρθρο στη Ν. Ανατολή στο φύλλο 191, που το αναδημοσιεύσαμε τελευταία στο φύλλο 274. Γράψαμε εκεί ότι ο Μπενουά έδωσε το γαλλικό νεοναζισμό με το ρώσικο "κομμουνισμό" και αναφέ-

ραμε τη συμμετοχή του Μπενουά μαζί με το γνωστό ηγέτη της τελευταίας περιόδου του ΚΚΣΕ Λιγκατσόφ στο στρογγυλό τραπέζι που διοργάνωσε στη Μόσχα το 1992 το φασιστικό περιοδικό Ντιεν. Από τη συνάντηση εκείνη και μετά ο Μπενουά έγινε απόστολος του εθνικοκομμουνισμού, δηλαδή της ιδεολογικοπολιτικής ένωσης των εθνικιστών και των "κομμουνιστών" σε ένα κοινό αντιδυτικό μέτωπο με επικεφαλής τη Ρωσία. ο Μπενουά έγραφε στο περιοδικό Elements την άνοιξη του '92:

«Στη Ρωσία το κυρίαρχο γεγονός είναι η προσέγγιση των "λευκών" και των "κόκκινων". Ρωσόφιλοι μοναρχικοί και εθνικοπολιτισμικοί ανήκουν από δω και μπρος στο ίδιο στρατόπεδο, που δεν είναι σήμερα των μεγάλων συναγεραμένων των πατριωτών που ποθούν ένα ρώσικο μέλλον και αρνούνται να αλλοτριωθούν στη Δύση». Και παρακάτω: «Την ώρα που η Δύση βρίσκεται σε βλάβη λόγω έλλειψης φαντασίας, στην Ανατολή περισσότερο παρά ποτέ είναι ανοιχτή σήμερα η ιστορική εξέλιξη».

Στη βάση αυτής της γραμμής ένωσης των εθνικιστών με τους δήθεν κομμουνιστές, ο Μπενουά και το ΚΚ Γαλλίας σκάρωσαν ένα κοινό περιοδικό, το Διεθνή Ηλίθιο, που υπεράσπισε τη γραμμή της ένωσης του Εθνικού Μετώπου, του ΚΚΓ, του Σεβενεμάν και του Πάσκα., δηλαδή την ένωση όλων των αντι-Μάαστριχτ κομμάτων. Αυτό το περιοδικό έγινε αντιληπτό από την προοδευτική γαλλική διανόηση και η έμμεση ενόχληση ΚΚΓ και Λεπέν που αυτό έκφρασε χτυπήθηκε στα πρώτα της βήματα. Όμως αντικειμενικά οι όροι αυτής της ενότητας δεν υπήρχαν όσο ο Λεπέν αντιπάλευε όλα τα αντι-Μάαστριχτ "ταξικά" κινήματα.

Από το Φλεβάρη του 1996 αυτός ο περιορισμός δεν υπάρχει πια. Ο Μπενουά και ο Μεγκρέ με την αρθρογραφία και τις συνεντεύξεις τους μετέτρεψαν την "αντικινηματική" γραμμή του Εθν. Μετώπου σε μια "ταξική, ριζοσπαστική, επαναστατική" γραμμή ίδια ακριβώς με εκείνη του "Κ"ΚΓ και του ψευτοΚΚΕ στην Ελλάδα, γραμμή του κάθε ευρωπαϊού τροτσκιστή και "μ-λ". Τις θέσεις των γάλλων νεοναζί στο ταξικό ζήτημα συνοψίζει ο ίδιος ο Μπρούνο Μεγκρέ σε συνέντευξή του στη Μοντ στις 13 του Φλεβάρη:

«Βρισκόμαστε σε μια προεπαναστατική κατάσταση γιατί υπάρχει μια ρήξη ανάμεσα στο λαό και στις θεσμικές ελίτ, ειδικά την πολιτική τάξη. Το κοινωνικό κίνημα του Φθινόπωρου (του '95) ήταν η πιο κραυγαλέα έκφραση... (Σ' αυτό το κίνημα) εκδηλώθηκε ο κόσμος της εργασί-

ας για να εκφράσει την ανησυχία του απέναντι στην αποσταθεροποίηση της οικονομίας μας, αποσταθεροποίηση που δένεται με την παγκοσμιοποίηση και το Μάαστριχτ. Δεν είναι τυχαίο ότι ο χάρτης των πιο μεγάλων διαδηλώσεων αντιστοιχεί στο χάρτη του "όχι στο Μάαστριχτ"».

Αλλά αυτή η ταξικίστικη - επαναστατική στα λόγια πλατφόρμα των νεοναζί δε μένει στο καθαρά πολιτικό επίπεδο - πηγαίνει βαθιά στην ιδεολογία και την ιστορία και μετατρέπεται το ΕΜ σε ένα συνολικά "εργατικό επαναστατικό Κόμμα". Αυτό είναι ακόμα πιο επικίνδυνο και τερατώδες όσο το ΕΜ είναι σήμερα το πρώτο σε ψήφους κόμμα μέσα στην εργατική τάξη της Γαλλίας.

Να τι γράφει λοιπόν ο ιστορικός, ειδικός για τον ευρωπαϊκό μεσαίωνα, από τους ηγέτες της Νέας Δεξιάς και δεξί χέρι του Μεγκρέ μέσα στο πολιτικό γραφείο του Ε. Μετώπου Πιερ Βιάλ, σχετικά με την Κομμούνια του Παρισιού στην εφημερίδα του ΕΜ National Hebdo: «Όντας εθνικιστής αρνούμαι τη συστοιχισμένη πίσω από την παλιά διαχωριστική γραμμή αριστερά - δεξιά... Ένας εθνικιστής ξέρει καλά ότι ο κύριος εχθρός είναι ο φιλελευθερισμός, άπατρις εξ ορισμού και από αναγκαιότητα. Το 1871 ο φιλελευθερισμός είχε το όνομα Θιέρσος».

Βέβαια, ο χασάπης της Κομμούνιας Θιέρσος μόνο φιλελεύθερος δεν ήταν, όμως είναι η πρώτη φορά που φασίστες στη Γαλλία παίρνουν το μέρος της Κομμούνιας. Από κει και πέρα ο δρόμος είναι ανοιχτός για την ένωση του νεοναζισμού στη Γαλλία με οποιοδήποτε δήθεν επαναστατικό αντιφιλελεύθερο ρεύμα.

Αυτό το ιδεολογικό άλμα για τους γάλλους ναζί είναι τόσο μεγάλο όσο για τους έλληνες η υποστήριξη στο ΔΣΕ. Ας μην αμφιβάλλει κανείς ότι οι νεοναζιστές θα το κάνουν, αφότου αποφάσισαν να προτείνουν το Ριζοσπάστη σαν καθημερινή εφημε-

ρίδα στα μέλη τους.

Η στροφή του γαλλικού σοβινισμού στον εθνικοσοσιαλισμό μέσω Μεγκρέ-Μπενουά-Βιάλ σημαίνει και στροφή του στη συμμαχία με το ρώσικο εθνικοκομμουνισμό και σοσιαλμπεριαλισμό. Αυτό είναι ένα πελώριο γεγονός που θα σφραγίζει όχι μόνο τις γαλλικές, αλλά και τις ευρωπαϊκές εξελίξεις.

Όμως από την άλλη μεριά αυτή η στροφή θα έχει και ένα εξαιρετικό πλεονέκτημα για το ξεκαθάρισμα του τι είναι δημοκρατία και τι ταξικό κίνημα στην Ευρώπη. Οι λαοί και οι πρωτοπόρες θα αναπτύξουν βαθύτερη γνώση γι' αυτά τα ζητήματα και μαζί με τη φασιστική αντιευρωπαϊκή θα δυναμώσει και η δημοκρατική φιλοευρωπαϊκή τάξη μέσα στην εργατική τάξη της Ευρώπης.

Δεν είναι τυχαίο ότι το γαλλικό φιλοευρωπαϊκό και πιο δημοκρατικό συνδικάτο, η CFDT, που αντιτάχθηκε στην κυρίαρχη γραμμή των διαδηλώσεων και απεργιών του φθινόπωρου του '95, έχει αυξήσει ραγδαία τη δύναμή του, ενώ το πρωτοπόρο σ' αυτές και με την ηγεσία του στα χέρια των τροτσκιστών FO είναι σε διαρκή φθορά και πτώση.

Σε λίγο καιρό στη Γαλλία, αλλά και στην Ελλάδα, θα γίνει σαφές στον καθένα ότι τα ταξικά κινήματα του ψευτοΚΚΕ είναι ταυτόχρονα ταξικά κινήματα των δεξιών, των ακροδεξιών, των νεοναζί και κάθε άλλου κατακαθιού. Τότε θα αναγκάζονται οι τροτσκιστές και οι Μ-Λ, για να κρύβουν τις πομπές τους, να εμποδίζουν τους φασίστες να συμμετέχουν στις "επαναστατικές" τους διαδηλώσεις. Αλλά αυτό δε θα το πετυχαίνουν για πολύ. Κανείς δεν μπορεί να εμποδίσει τα γουρούνια να κυλιούνται στις λάσπες.

Σημ: Τα στοιχεία για τη στροφή του Εθνικού Μετώπου τα πήραμε από τη Μοντ Ντιπλωματικ του Μάρτη του '97.

Πιστή στους μουλάδες δολοφόνους

Τίποτα πιο χτυπητό για το πόσο είναι δεμένη η ελληνική διπλωματία με το νέο ναζιστικό άξονα Μόσχα-Πεκίνο-Τεχεράνη.

Όταν όλη η Ευρωπαϊκή Ένωση ανακάλεσε τους πρεσβευτές της από το Ιράν, σε δίκαιη έκφραση αποδοκιμασίας για τη δολο-

φονία των 4 στελεχών της ιρανικής αντιπολίτευσης στη Γερμανία το 1992 από τους μουλάδες, μόνο η Ελλάδα διαχώρισε τη θέση της.

Ήταν τερατώδες. Ο σοσιαλφασισμός ήδη ελέγχει το ελληνικό υπουργείο Εξωτερικών.

Η ΞΑΦΝΙΚΗ ΕΛΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΗ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ

Αγάπες για χάρη του Ερμπακάν

Αν έπαιρνε κανείς τοις μετρητοίς όσα ακούει στις ειδήσεις και διαβάζει στον Τύπο, θα νόμιζε πως μια αγάπη γεννιέται. Και τι αγάπη! Θερμή σαν τη φωτιά...

Αναφερόμαστε στον ξαφνικό έρωτα που πρόκυψε τώρα τελευταία με τα "ανοίγματα" της ελληνικής πλευράς απέναντι στην τουρκική κυβέρνηση και με τον καταιγισμό "κοινωνικών", επιχειρηματικών, πολιτιστικών και άλλων εκδηλώσεων "αλληλεγγύης και αγάπης των δύο λαών", που εκπορεύονται τόσο από το ψευτοΚΚΕ και το ΣΥΝ όσο και από τις εξωκοινοβουλευτικές τους ουρές τύπου "Δίκτυου". Ο έρωτας αυτός πρόκυψε κυρίως μετά τις απανωτές συναντήσεις (οχτώ τον αριθμό!) του υφυπουργού Εξωτερικών Γ. Παπανδρέου με τον τούρκο ομόλογό του Ονούρ Οϊμέν στη Μάλτα στο περιθώριο της Ευρωμεσογειακής Διάσκεψης και μετά από εργώδεις προσπάθειες του προεδρεύοντος στο Συμβούλιο υπουργών Εξωτερικών της ΕΕ ολλανδού Βαν Μίρλο.

Στα μάτια του ανυποψίαστου πολίτη όλ' αυτά φαίνονται αλλόκοτα, ενώ στα μάτια του αφελούς καλοπροαίρετου φιλελεύθερου φαίνονται σαν μια καλή αρχή για τη μείωση της έντασης μεταξύ των δύο χωρών. Είναι πράγματι έτσι όμως;

Η ΟΑΚΚΕ είναι η πρώτη που θα ευχόταν κάτι τέτοιο. Υποψιασμένοι όμως καθώς είμαστε από άλλες, παρόμοιες "αγάπες" (όπως με το Μακεδονικό τελευταία), δυσκολευόμαστε πολύ να πιστέψουμε πως ο ελληνικός σοβινιστικός και ρωσόδουλος λύκος έγινε αρνάκι, εκτός κι αν άλλαξε μόνο την προβιά. Ας δούμε λοιπόν συγκεκριμένα τι ήταν αυτό που διαφοροποίησε το μέχρι τώρα σκηνικό στις ελληνοτουρκικές σχέσεις.

ΟΙ ΑΙΤΙΕΣ ΤΗΣ ΞΑΦΝΙΚΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Δύο είναι, κατά τη γνώμη μας, οι κυριότερες αιτίες για την αιφνίδια αλλαγή στάσης της ελληνικής κυβέρνησης. Γιατί αλλαγή στάσης σίγουρα είναι να κάνεις λόγο για διάλογο έστω και "τεχνικού και διαδικαστικού χαρακτήρα", τη στιγμή που μέχρι σήμερα ένας οποιασδήποτε μορφής διάλογος με την Τουρκία θεωρούνταν από τους τωρινούς υπέρμαχούς του περίπου ως προδοσία.

Ο ένας λόγος έχει να κάνει με τις πραγματικά αόρητες πιέσεις που δεχόταν ιδιαίτερα το τελευταίο διάστημα η ελληνική κυβέρνηση από την Ευρωπαϊκή Ένωση και το Στέιτ Ντιπάρτμεντ να προχωρήσει σε μια κίνηση "καλής θέλησης" απέναντι στην Τουρκία. Σε πρόσφατο άρθρο μας γράφαμε γι' αυτές τις πιέσεις. Η κυβέρνηση λοιπόν, τη στιγμή που θέλει να πετύχει τη διάσπαση της ΕΕ ακριβώς πάνω στο ζήτημα των ελληνοτουρκικών σχέσεων και στο Κυπριακό με αφορμή τη

μελλοντική ένταξη της Κύπρου και για να ρίξει το μπαλάκι στο τουρκικό τερνέν, ανοίγει (για να μη σκάσει το καζάνι) μερικές ανακουφιστικές βαλβίδες σε σχετικά ανώδυνα ζητήματα, **χωρίς όμως να κάνει διάλογο επί της ουσίας των υπαρκτών ελληνοτουρκικών διαφορών**, χωρίς δηλαδή ν' αλλάζει τη στρατηγική της έντασης στις ελληνοτουρκικές σχέσεις. Πρόκειται μόνο για αλλαγή ταχτικής, η οποία όμως, για να πραγματοποιηθεί, χρειάστηκε μερικές απότομες μεταπτώσεις στους όρους που έθετε παλιότερα η ελληνική πλευρά για να πραγματοποιηθεί ο οποιοσδήποτε διάλογος, με ή χωρίς εισαγωγικά (θα γράψουμε παρακάτω για τις μεταπτώσεις αυτές).

Ο δεύτερος και κυριότερος λόγος έχει να κάνει μ' αυτό που έχουμε διαπιστώσει τελευταία και το έχουμε γράψει σε αρκετά άρθρα μας: Πρόκειται για τη σκανδαλώδη υποστήριξη της κυβέρνησης Ερμπακάν στη βάση του αντιδυτικισμού και ιδιαίτερα του αντιευρωπαϊσμού αυτής της τελευταίας, το Ισράν της συμμαχίας με το Ιράν και γενικά με τον ισλαμοφασισμό (ας θυμηθούμε μόνο την πρόσφατη φιλοϊσλαμική-αντιδυτική έκρηξη του Πάγκαλου υπέρ του "πολιτικού ισλάμ" στην Τουρκία).

Ο όψιμος αυτός φιλοϊσλαμισμός πρόκυψε με την άνοδο του Ερμπακάν στον πρωθυπουργικό θώκο της γείτονας, αλλά κυρίως τώρα τελευταία, όταν ο τούρκος επιτελάρχης Καρανταγί, σε μια θεαματική κίνησή του, παραβρέθηκε στη δεξίωση της ελληνικής πρεσβείας στην Άγκυρα με την ευκαιρία της επετείου της 25ης του Μάρτη και δήλωσε πως οι στρατιωτικοί των δύο χωρών τα βρίσκουν καλύτερα μεταξύ τους και μπορούν να συνεννοηθούν πολύ περισσότερο απ' ό,τι οι πολιτικοί (εννοώντας φυσικά τον Ερμπακάν). Ας πάρουμε εδώ υπόψη μας ότι ο στρατός στην Τουρκία, παρά τα υπόλοιπα αντιδραστικά χαρακτηριστικά του, φυλάει το λαϊκό χαρακτήρα του τουρκικού κράτους και συγκρατεί την ισλαμική λαίλαπα. Σε μια πρόσφατη γερή κόντρα ανάμεσα σε στρατό και Ερμπακάν για την επιδιωκόμενη από το δεύτερο ισλαμοποίηση του κρατικού μηχανισμού τόσο ο στρατός όσο και σύσσωμη η αντιπολίτευση είχαν αντιταχθεί σ' αυτά τα σχέδια και είχαν προτρέψει με επιτακτικό τόνο την κυβέρνηση να πάρει συγκεκριμένα μέτρα μείωσης της ισλαμικής επιρροής στο κράτος. Πρόκειται για μια σφοδρή μάχη με απρόβλεπτο τέλος, όπου η κάθε πλευρά ρίχνει όλο της το βάρος και αξιοποιεί όλους τους φιλικούς της παράγοντες.

Έχουμε γράψει επανειλημμένα ότι η Ρωσία θέλει να δυναμώσει το καθεστώς Ερμπακάν. Είναι η χρυσή της ευκαιρία να μπορεί να περνάει τα πολεμικά της πλοία ανενόχλητη από τα

Στενά, καθώς και να στρέψει όσο μπορεί περισσότερο την Τουρκία ενάντια στη Δύση γενικά και στην Ευρώπη ιδιαίτερα. Η συμμαχία Ρωσίας-Ερμπακάν είναι στρατηγική συμμαχία, όπως είναι και η συμμαχία Ρωσίας-μουλάδων του Ιράν.

Τη στιγμή λοιπόν που ο στρατιωτικός Καρανταγί βγαίνει απέναντι στην Ελλάδα, την Ευρώπη και τις ΗΠΑ ένθερμος οπαδός της ελληνοτουρκικής συνεννόησης και ως ο μόνος αξιόπιστος συνομιλητής για την ειρήνη στο Αιγαίο και την Κύπρο, ο Ερμπακάν νιώθει το έδαφος να χάνεται κάτω από τα πόδια του, γιατί τον αδειάζει σαν κυβέρνηση. Αν ο στρατός και η αντιπολίτευση μπορούν πραγματικά να θέσουν τέρμα στις χρόνιες ελληνοτουρκικές διαφορές, τότε τι χρειάζεται ο ίδιος; Πώς μπορεί να αντλήσει στήριξη ή έστω να βρει ανοχή από τις δυτικές κυβερνήσεις, που τόσο τις έχει ενοχλήσει με τον ισλαμοφασισμό του;

Εδώ είναι που μπαίνει στο παιχνίδι το ρώσικο μπλοκ και οι πάσης φύσεως συνοδοιπόροι του στην Ελλάδα. Προσφέρει κλάδο ελαίας στην Τουρκία, **αλλά ως αξιόπιστο συνομιλητή δέχεται μόνο την τουρκική κυβέρνηση**. Το κάνει αυτό το ρώσικο μπλοκ, τώρα ακριβώς που ο Ερμπακάν κινδυνεύει να πέσει, και οδηγεί στην περιθωριοποίηση του Καρανταγί και την αντιπολίτευση. Το ελληνικό υπουργείο Εξωτερικών είναι σα να λέει σε Ευρωπαίους και Αμερικάνους: "Συζητάω, αλλά μόνο με τον Ερμπακάν. Αν θέλετε ειρήνη στο Αιγαίο, πρέπει να στηρίξετε την κυβέρνηση Ερμπακάν, γιατί μ' αυτήν συζητάω". Και φυσικά οι Ευρωπαίοι και οι Αμερικάνοι πέφτουν στη λούμπα, ενώ ο Κλίβντον προφανώς είναι από την αρχή στο κόλπο. Γιατί εκεί που έβλεπαν τα πράγματα να οδηγούνται με μαθηματική ακρίβεια σε θερμό επεισόδιο ή ακόμη και σε πόλεμο, τώρα νομίζουν ότι βλέπουν μπροστά τους, έστω ως απώτερη προοπτική, αυτό που τόσα χρόνια ονειρεύονταν: ένα ειρηνικό Αιγαίο και μια ν.α. πτέρυγα του ΝΑΤΟ σε σύμπνοια. Θιασώτες της λογικής "απ' τ' ολότ'ελα καλή κι η Παναγιώτα να" δεν μπορούν να δουν πέρα από τη μύτη τους.

ΟΙ ΑΠΟΤΟΜΕΣ ΜΕΤΑΠΤΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

Μέχρι πριν λίγο καιρό η ελληνική θέση ήταν "αταλάντευτη". Επρόκειτο για τη γνωστή διαδικασία βήμα-βήμα, που είχε προτείνει η ελληνική κυβέρνηση σε αντιστάθμισμα των πιέσεων που δεχόταν για διάλογο με την Τουρκία εφ' όλης της ύλης.

Σε τι συνίστατο αυτή η διαδικασία step by step; Τα "βήματα" ήταν τρία: Στο πρώτο, σύμφωνα με την ελληνική πλευρά, η Τουρ-

κία θα έπρεπε να προσφύγει μονομερώς στο Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης ειδικά για το ζήτημα της Ίμιας. Στο δεύτερο "βήμα" έπρεπε να υπογραφεί ένα συνυποσχετικό ανάμεσα σε Ελλάδα και Τουρκία για προσφυγή στο ίδιο δικαστήριο, με στόχο όμως αυτή τη φορά την οριοθέτηση της υφαλοκρηπίδας στο Αιγαίο. Σ' ένα τρίτο "βήμα", το οποίο ήταν και το πιο ασαφές, προβλεπόταν (αφού λύνονταν πρώτα τα παραπάνω) να γίνει μια συζήτηση ανάμεσα στις δύο χώρες για διάφορα ζητήματα, τα οποία όμως διόλου δεν καθορίζονταν συγκεκριμένα (ζήσε, μαύρε μου, να φας τριφύλλι)... Επρόκειτο ουσιαστικά για παραπομπή του οποιοδήποτε διαλόγου και της οποιαδήποτε λύσης στις ελληνικές καλένδες.

Ενώ λοιπόν προβλεπόταν όλοι αυτοί οι απίθανοι όροι για την πραγματοποίηση ενός ελληνοτουρκικού διαλόγου, τώρα ξαφνικά όλα αυτά ξεχνιούνται: ούτε βήματα ούτε προσφυγές ούτε τίποτα. Και δεν είναι τυχαίο που **η πρόταση για επιτροπή εμπειρογνομώνων είναι ελληνική πρόταση**.

ΕΝΑΣ ΚΑΛΠΙΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

Προσέξτε τι παιχνίδι παίζεται εδώ. Αρχικά υπήρχε μία πρόταση της ολλανδικής προεδρίας (με την υποστήριξη όλων των χωρών της ΕΕ) που πρόβλεπε τη δημιουργία μιας τριμελούς επιτροπής "σοφών": ένας από κάθε πλευρά (Ελλάδα και Τουρκία) και ένας εκπρόσωπος της Ευρωπαϊκής Ένωσης ως επιδιαιτητής. Η ολλανδική πρόταση είχε το νόημα να μην πελαγοδρομούν οι συζητήσεις επί παντός επιστητού και να γίνονται ατέρμονες, άρα και ανούσιες, αλλά να καταλήξουν σε καταγραφή των προβλημάτων και σε συγκεκριμένα συμπεράσματα, τα οποία σ' ένα βαθμό θα δέσμευαν τις δύο κυβερνήσεις να προχωρήσουν σε καθορισμένα βήματα λύσης όλων των προβλημάτων και όχι ορισμένων μόνο από αυτά ή ορισμένων πλευρών από μερικά προβλήματα. Επρόκειτο δηλαδή πραγματικά για πρόταση που θα μπορούσε μέσα σ' ένα εύλογο χρονικό διάστημα να οδηγήσει σε λύση αν όχι όλες, τουλάχιστον τις πιο σοβαρές ελληνοτουρκικές διαφορές, αφού μέσα στ' άλλα προβλεπόταν ακόμα και η προσφυγή στο ΔΔ της Χάγης, αν οι δύο πλευρές δε συμφωνούσαν σε λύση μεταξύ τους. Αυτή η λύση-πακέτο θα ήταν η προσφορότερη, αφού θα έλυσε μεμιάς το σύνολο των διαφορών, πολιτικών και νομικών, και θα εδραίωνε μια πραγματική ειρήνη στην περιοχή, βοηθώντας παράλληλα και στην επίλυση του Κυπριακού με την καλλιέργεια ενός κατάλληλου κλίματος.

Για όλους όμως αυτούς ακριβώς τους λόγους η πρόταση απορρίφθηκε μετά πολλών επαί-

νων από την ελληνική πλευρά, ενώ οι Τούρκοι την είχαν δεχτεί. Διάλογος όμως, για τους λόγους που προαναφέραμε, έπρεπε να γίνει πάση θυσία. Έπρεπε όμως να είναι "διάλογος" και όχι διάλογος. Η ελληνική πλευρά λοιπόν έκανε μια αντιπρόταση, που στην ουσία όχι απλώς παρακάμπτει την ολλανδική, αλλά κυριολεκτικά την εκτελεί: Αντί για επιτροπή "σοφών" να δημιουργηθεί μια επιτροπή εμπειρογνομώνων, και μάλιστα όσο γίνεται πιο ατέρμονη και να μην έχει το χαρακτήρα διαπραγμάτευσης. Η συζήτηση να μην είναι επί της ουσίας, αλλά επί "διαδικαστικών και τεχνικών ζητημάτων". Τα αποτελέσματα της συζήτησης δε δεσμεύουν κανέναν. Ταυτόχρονα γίνεται προσπάθεια να μην μπουν στην ατζέντα των συζητήσεων τα θέματα που θέλει να θέσει η Τουρκία, να μην είναι ανοιχτή δηλαδή η ατζέντα, αλλά με προκαθορισμένη ημερήσια διάταξη. Αν όμως δε συζητηθούν **όλες οι διαφορές**, τόσο οι πολιτικές όσο και οι νομικού χαρακτήρα, τότε για τι διάλογο μιλάμε; Αν δεν έχει το δικαίωμα η Τουρκία, για παράδειγμα, να θέσει το (πολιτικό) θέμα της (πολιτικής και οικονομικής, τουλάχιστον) υποστήριξης των σοσιαλφασιστών του ΡΚΚ, τότε πώς θα εδραιωθεί η εμπιστοσύνη ανάμεσα στις δύο χώρες; Γίνεται ειρήνη με την Ελλάδα να υποστηρίζει οργάνωση που διακηρυγμένο στόχο της έχει το διαμελισμό της Τουρκίας και διεξάγει ένα μακροχρόνιο πόλεμο για την επίτευξη του στόχου αυτού, και να καλεί τον αρχηγό της στην Ελλάδα με την υπογραφή 157 βουλευτών;

Το ότι θα πρόκειται για ένα διάλογο-μαϊμού, καθαρά αντιευρωπαϊκό και αντιδυτικό χαρακτήρα, φαίνεται και από τις κινήσεις που συνοδεύουν την εξαγγελία του. Ενώ η Ελλάδα προχώρησε πρόσφατα σε μια ανώδυνη άρση του βέτο στη ΔΕΕ προκειμένου να συμμετέχουν δυνάμεις της Τουρκίας σε αποστολές που θα γίνονται με την υποδομή του ΝΑΤΟ, **συνεχίζει να μπλοκάρει το χρηματοδοτικό πρωτόκολλο προς την Τουρκία και το Συμβούλιο Συνδεδεσης ΕΕ-Τουρκίας, την πολιτική δηλαδή κίνηση της Τουρκίας προς την Ευρώπη**. Ό,τι οδηγεί την Τουρκία σε μια φιλοευρωπαϊκή κατεύθυνση σε βάθος χρόνου η Ελλάδα το μπλοκάρει και το σαμποτάρει όσο δεν παίρνει, ενώ ό,τι είναι ανώδυνο και σέρνει την Τουρκία σε μια αντιευρωπαϊκή και αντιδυτική κατεύθυνση το αποδέχεται, το προωθεί και το ενισχύει. Προϋπόθεση δηλαδή της ελληνοτουρκικής φιλίας είναι, για τη ρωσόφιλη εξωτερική πολιτική της χώρας μας, η απομάκρυνση της Τουρκίας από την Ευρώπη.

Μια τέτοια "ειρήνη" να μας λείπει...

ΣΑΜΠΟΤΑΖ ΚΑΙ ΣΤΑ ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΛΙΜΑΝΙΑ

Έχουμε πολλές φορές μιλήσει για τους τρόπους που ο Λαλιώτης, αυτός ο σαμποταριστής κάθε μεγάλου έργου που γίνεται σ' αυτή τη χώρα, εφευρίσκει κάθε φορά για να εμποδίσει την εκτέλεση ενός μεγάλου έργου. Αυτή τη φορά θύμα του είναι τα έργα σε ορισμένα λιμάνια της πατρίδας μας, ειδικότερα στα λιμάνια της Μυκόνου και της Ρόδου. Δεν είναι τυχαίο πως αυτά τα δύο λιμάνια είναι στα τουριστικότερα νησιά της Ελλάδας.

Σε μια περίοδο που το φαινόμενο της αποβιομηχάνισης της χώρας είναι ιδιαίτερα έντονο, ο τουρισμός αποτελεί μια σημαντικότερη πηγή εσόδων για τον τόπο. Παρόλο που η ΟΑΚΚΕ θεωρεί πως η ανάπτυξη της χώρας πρέπει να γίνεται κύρια μέσα από την ανάπτυξη της βιομηχανίας και της μηχανοκατασκευής, εντούτοις στις σημερινές συνθήκες ερήμωσης της χώρας από εργοστάσια η ανάπτυξη του τουρισμού είναι ένας θετικός παράγοντας που πρέπει να αξιοποιηθεί.

Τα έργα στα λιμάνια της Ρόδου και της Μυκόνου έχουν κατακυρωθεί στις κατασκευάστριες εταιρείες με εκπτώσεις 63% και 49% αντίστοιχα. Οι εκπτώσεις αυτές είναι γεγονός ότι είναι πολύ μεγάλες. Ό-

μως το ΥΠΕΧΩΔΕ προχώρησε στην ανάθεσή τους, ενώ ήταν βεβαίως σε γνώση του ότι οι εκπτώσεις ήταν πολύ μεγάλες και ότι θα υπήρχε πρόβλημα. Πραγματικά, το ζήτημα των τεράστιων εκπτώσεων στα μεγάλα έργα είχε φθάσει μέχρι τις αρμόδιες επιτροπές της Ευρωπαϊκής Ένωσης μετά από καταγγελίες εταιρειών που είχαν χάσει στους μειοδοτικούς διαγωνισμούς. Η Ευρωπαϊκή Ένωση επενέβη και το ΥΠΕΧΩΔΕ προχώρησε σε μια σειρά από ρυθμίσεις. Όμως δεν έγινε καμιά ρύθμιση για τα έργα που ήδη εκτελούνταν και που η ανάθεσή τους είχε γίνει με το παλιό καθεστώς. Έτσι, ενώ το πλαίσιο για τις αναθέσεις αλλάζει, τα έργα αυτά κινδυνεύουν να ματαιωθούν. Μέσα σ' αυτά είναι και η κατασκευή των δύο λιμανιών που προαναφέραμε.

Η ουσία είναι ότι τα έργα αυτά πρέπει να προχωρήσουν τάχιστα για να μην υποστεί ένα ακόμη πλήγμα, αλλά καίριο αυτή τη φορά, ο ήδη χτυπημένος τουρισμός μας. Γιατί χωρίς ένα σύγχρονο λιμάνι κανένας αστός δεν πρόκειται να διακινδυνεύσει την ασφάλεια του σκάφους του σε ένα λιμάνι σαν της Ρόδου και της Μυκόνου.

ΤΟ δράσος!!

Πραγματικά, πολλές φορές είναι ακατανόητο πώς είναι δυνατόν ομάδες ανθρώπων που θέλουν να συγκαταλέγονται στους επιστήμονες να έχουν τέτοιο θράσος. Αναφερόμαστε στους αρχαιολόγους που ασχολούνται με τα αρχαία που ξεθάβονται κατά την εκσκαφή των υπόγειων σηράγγων του Μετρό. Συγκεκριμένα η σύμβαση για την εκτέλεση των έργων του Μετρό προβλέπει ότι τα έξοδα για τις ανασκαφές, τη συντήρηση των αρχαίων, τη μεταφορά τους και την τοποθέτησή τους σε ειδικούς χώρους θα τα αναλάβει η κατασκευάστρια εταιρεία. Μέχρι σήμερα λοιπόν όλα είχαν εντάξει. Όμως εδώ και δύο μήνες περίπου ο Λαλιώτης ακύρωσε την κατασκευή του τμήματος της σήραγγας του Μετρό για τη γραμμική Σύνταγμα-Κεραμεικός. Είχαμε γράψει γι' αυτό στην προηγούμενη Νέα Ανατολή. Ιδιαίτερα η γραμμή που θα έφτανε στον Κεραμεικό θα

περνούσε μέσα από υπόγεια τμήματα γεμάτα αρχαία. Μάλιστα η Αρχαιολογική Υπηρεσία (ΚΑΣ) είχε κατά καιρούς εκφράσει τις αντιρρήσεις της για το πέρασμα της γραμμής από εκεί.

Είναι λογικό λοιπόν, αφού η κατασκευή της γραμμής καταργήθηκε, η κατασκευάστρια εταιρεία να μην έχει πια την ευθύνη για οποιεσδήποτε αρχαιολογικές ανασκαφές.

Έλα όμως που οι αρχαιολόγοι που εργάζονται σ' αυτές έχουν άλλη άποψη!

Ειδικότερα ζητούν να συνεχίσουν να πληρώνονται από την κατασκευάστρια εταιρεία, παρόλο που είχαν αντιρρήσεις για την κατασκευή του έργου και παρόλο που το έργο δεν εκτελείται πια.

Πραγματικά, πρέπει να έχει κανείς πολύ μεγάλο θράσος για να ζητά αυτά που ζητούν οι αρχαιολόγοι με την παρότρυνση του Λαλιώτη.

ΔΕΗ-ΓΚΑΖΠΡΟΜ

συνέχεια από τη σελ. 1

κά στη μείωση της ανταγωνιστικότητας της ΔΕΗ... (πράγμα που θα έχει) πολλαπλασιαστικές αρνητικές επιπτώσεις στην Εθνική Οικονομία και (...) ένταξη στο σύστημα αντιστοικονομικής Μονάδας με καύσιμο το λιγνίτη θα οδηγήσει μπροστά στις επερχόμενες εξελίξεις στην προώθηση της άποψης για ευρύτερη χρήση του φυσικού αερίου στην παραγωγή του ηλεκτρισμού, με ό,τι αυτό συνεπάγεται για τις εγχώριες πηγές ενέργειας και την ασφάλεια εφοδιασμού της χώρας».

Αυτή η τελευταία παράγραφος αποκαλύπτει το ρώσικο σχέδιο, που

δεν είναι μόνο μια κλοπή 45 δις δρχ., αλλά κυρίως μια προβοκάτσια σε βάρος της παραγωγής ρεύματος από το λιγνίτη. Οι Ρώσοι δηλαδή θέλουν να φορτώσουν τη ΔΕΗ μ' ένα πελώριο βαρίδι και ύστερα οι πράχτορές της να πουν: "Κύριοι, σας συμφέρει το φυσικό αέριο, δηλαδή ο αγωγός μας, δηλαδή η ενεργειακή εξάρτηση από τη Ρωσία".

Αυτό είναι το σκοτεινό σχέδιο των σοσιαλιστών, που ανάμεσά τους είναι και ελεεινοί εκπρόσωποι των εργατών της ΔΕΗ, που ψήφισαν κι αυτοί την ομόφωνη απόφαση της ντροπής. Όχι! Αυτό το έγκλημα δεν πρέπει να περάσει.

ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΕΙΣ

- * Τριάντα χρόνια από την εγκαθίδρυση της χούντας και εικοσιτρία χρόνια από τη μεταπολίτευση, μια έρευνα της κοινής γνώμης σχετικά με τις ημέρες και τα έργα της στρατιωτικής δικτατορίας, που δημοσιεύτηκε στην *Ελευθεροτυπία*, κάθε άλλο παρά αισθήματα ευφορίας και ικανοποίησης μπορεί να γεννήσει στο συνειδητοποιημένο έλληνα δημοκράτη.
- * Φταίει το εκπαιδευτικό σύστημα, φταίει το πολιτικό κατεστημένο, φταίει η δημοσιογραφική οικογένεια (που, σύμφωνα με τον Κακαουνάκη, το καλύτερο μέλος της έχει σκοτώσει τη μάνα του), φταίει ο παράφρονος λυράρης...
- * Κάποιοι φταίνε, κι αυτοί δεν είμαστε 'μεις.
- * Οι δημοκρατικές αξίες, τα ουμανιστικά ιδεώδη, ακόμη και "αρχαϊκές" έννοιες, όπως η ελευθερία του Άλλου, η πολιτική ισότητα και η κοινωνική δικαιοσύνη τείνουν να εξευτελιστούν.
- * Αφορμή για τις ανωτέρω επισημάνσεις στάθηκε η δημοσίευση των πρακτικών της λεγόμενης *Βουλής των Εφήβων* (και μάλιστα το κεφάλαιο που αφορά τα ζητήματα των σχέσεων με τους γείτονες και τις μειονότητες στο εσωτερικό της χώρας).
- * Ως γνωστόν, η Βουλή των Ελλήνων, σε συνεργασία με τα υπουργεία παιδείας Ελλάδας και Κύπρου, αποφάσισε πέρσι να δημιουργήσει έναν πολιτικό - εκπαιδευτικό θεσμό που ονόμασε (κινούμενη στη λογική του θεάματος και του εντυπωσιασμού, σε κρίση βερμπάλισμου ευρισκόμενη) *Βουλή των Εφήβων*.
- * Και η εφηβική "βουλή" που κατασκεύασαν έμοιαζε βέβαια πολύ με τους δημιουργούς της. Έμοιαζε όμως περισσότερο στα αποκρουστικά τους χαρακτηριστικά. Όπως όλα τα παιδιά εξάλλου, που μιμούνται και καλλιεργούν πρώτα τα αρνητικά χαρακτηριστικά των γονιών τους.
- * Η *Βουλή*, λοιπόν, των *Εφήβων*, το τερατώδες "εργαστηριακό" δημιούργημα του ελληνικού πολιτικού (συν ακαδημαϊκό-δημοσιογραφικού) κατεστημένου ή -λογοτεχνική αδεία- ο σύγχρονος Γκρεκονοστάιν Τζούνιορ, άρχισε να μιλάει τη γλώσσα του δημιουργού του, πιο άγαρμπα όμως, πιο πρωτόγονα από το δημιουργό, όπως εξάλλου αυτή η τερατώδης φύση του υπαγορεύει.
- * Στη δεύτερη σύνοδο λοιπόν της *Βουλής των Εφήβων* και στην *Επιτροπή εθνικής άμυνας και εξωτερικών υποθέσεων* (1996-1997), που πραγματοποιήθηκε υπό την προεδρία του γέρο σοβινιστή -πραγματικού δε βουλευτή- Ελευθέριου Βερυβάκη, υπερψηφίστηκαν από το εφηβικό πολιτικό σώμα τα κατωτέρω, τα οποία και αντιγράφουμε (θεματολογικά εννοποιημένα) από τα δημοσιευμένα πρακτικά:
 1. Περί Τουρκίας: 1^α. Ανάγκη επιθετικής πολιτικής έναντι των Τούρκων. 1^β. Κατηγορηματική άρνηση της ανάπτυξης διαλόγου με την Τουρκία. 1^γ. Ενεργοποίηση του ορθόδοξου τόξου και προώθηση βαλκανικής συμμαχίας ενάντια στην Τουρκία. 1^δ. Απομόνωση της Τουρκίας.
 2. Περί Αλβανίας. Αυτονομία της Βορείου Ηπείρου.
 3. Περί Δημοκρατίας της Μακεδονίας. 3^α. Αυστηρή πολιτική απέναντι στο κρατίδιο. 3^β. Κανένα συμβιβασμός στο θέμα του ονόματος. 3^γ. Αναγνώριση ελληνικής μειονότητας στα Σκόπια!!!
 4. Περί Κύπρου. 4^α. Εφαρμογή του ενιαίου αμυντικού δόγματος. 4^β. Επανάκτηση της Β. Κύπρου. 4^γ. Δημοφίλιση και ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα.
 5. Περί της εθνικής τουρκικής μειονότητας της Θράκης. 5^α. Το πρόβλημα της Θράκης είναι απειλή για όλους τους Έλληνες. 5^β. Διαχωρισμός των Πομάκων και δημιουργία πομακικής εθνικής συνείδησης. 5^γ. Αξιοποίηση της εγκατάστασης των Ελληνοποντίων στην περιοχή και κίνητρα για νέες εγκαταστάσεις. 5^δ. Κλείσιμο του τουρκικού προξενείου Κομοτηνής.
 6. Περί Ευρωπαϊκής Ένωσης. 6^α. Η Ε.Ε. παραγνωρίζει την ιστορία μας και δε μας υποστηρίζει. 6^β. Η Ε.Ε. επεμβαίνει σε ανησυχητικό βαθμό στις εσωτερικές υποθέσεις της Ελλάδας.
 7. Περί του ελληνικού στρατού. 7^α. Αύξηση των πολεμικών δαπανών. 7^β. Συνεχής εξοπλισμός του στρατού με νέα οπτικά συστήματα. 7^γ. Παράταση της στρατιωτικής θητείας. 7^δ. Περισσότερη πειθαρχία και λιγότερη επιείκεια στο στρατό. 7^ε. Ετήσια δίμηνη θητεία όλων των πολιτών.
 8. Λοιπά. 8^α. Αυστηρότεροι όροι για την αποδοχή αλλοδαπών για μόνιμη εγκατάσταση. 8^β. Αφαίρεση της ιθαγένειας από κάθε Έλληνα πολίτη που δρα αντεθνικά. 8^γ. Δημιουργία Βαλκανικής Ομοσπονδίας, η οποία θα αποτελέσει απάντηση στις δυτικές συμμαχίες. 8^δ. Πολιτική δραστηριοποίηση της εκκλησίας στα ομόδοξα κράτη υπέρ της Ελλάδας. 8^ε. Αναβάθμιση της εθνικής παιδείας για να τονωθεί η εθνική συνείδηση. 8^{στ}. Έλεγχος των Μ.Μ.Ε. σε σχέση με αμυντικά θέματα. 8^ζ. Δημιουργία όρων ιδεολογικής καθαρότητας από την πνευματική ηγεσία. 8^η. Κατάργηση των ξενόγλωσσων επιγραφών σε καταστήματα και υπηρεσίες. 8^θ. Διδασκαλία βυζαντινής μουσικής.
- * Τα ανωτέρω, εκτός από σημαντικό τμήμα του πολιτικού προγράμματος της *Χρυσής Αυγής*, αποτελούν -δυστυχώς- και το επί της ουσίας νεοναζιστικό μανιφέστο του νεανικού εκτρώματος της *Βουλής των Εφήβων*, του πνευματικού, δηλαδή, τέκνου, του ιδεολογικό καρπού -του παιδιού- "καμάρι" (και ξεφτίλα συνάμα) της μεταπολίτευσης.
- * Κατόπιν τούτου...
- * Είκοσι τρία χρόνια μετά την πτώση της χούντας, γνωρίζετε βέβαια, συναγωνιστές του (όποιου κι αν κάναμε μαζί) αντιδικτατορικού αγώνα -και νυν ανάλητοι χαβιαροπέψιοι κρεκκοκένταυροι πολιτευτάδες- ότι οι νεοσσοί της *Βουλής των Εφήβων* είναι δικά σας και όχι δικά μας τερατουργήματα.
- * Πλην όμως...
- * Την ώρα που εσείς καμαρώνετε τους κανακάρηδες σας να σερφάρουν στο Internet, γράφοντας στη σελίδα τους-φλάμπουρο *Griechenland Über Alles*, εμείς επιμένουμε να "μαγαρίζουμε" τους γιους μας με ιδέες αιρετικές.
- * Ιδέες που μπορούν να γονιμοποιήσουν "καινά δαιμόνια" και να υπονομεύσουνε, αχρείοι, -στρατηγικά- την ίδια την ύπαρξή σας...

ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ ΑΝΘΙΣΑΝ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

Πόσο γρήγορα μεγάλωσαν τα λουλούδια του κακού στην Παλαιστίνη, αυτά που φύτεψαν οι μουλάδες καταμεσής της ισραηλινο-παλαιστινιακής προσέγγισης...

Παρακολουθούμε τώρα την καταστροφή αυτής της διαδικασίας. Όλα πραγματικά κρίθηκαν την εποχή όπου η Χαμάς και η Χεζμπολάχ με τις αιματηρές τους προβοκάτσιες τίνάζαν στον αέρα την πολιτική Ράμπιν - Αραφάτ. Λίγο μετά οι σιωνιστές δολοφονώντας το Ραμπίν ολοκλήρωσαν το κακό και έφεραν στην εξουσία το Νετανιάχου. Από κει και πέρα τα πράγματα ήταν εύκολα. Με αυτόν στην εξουσία Ρωσία, Συρία και Ιράν μπορούσαν να είναι ευτυχημένοι. Δεν είχαν παρά να περιμένουν. Άλλωστε, αν κάτι δεν πήγαινε καλά θα φρόντιζε ο Κλίντον.

Πραγματικά, ο Νετανιάχου έστησε μια βιομηχανία κατεδάφισης των συμφωνιών της ειρήνης χρησιμοποιώντας σα βασικό εργαλείο την επέκταση των ισραηλινών οικισμών μέσα στα κατεχόμενα, και πιο πολύ στην ανατολική Ιερουσαλήμ. Σταδιακά δεν έμεινε κανείς στο αραβικό στρατόπεδο που να πιστεύει στην ειρηνευτική διαδικασία. Αρχικά έφυγε ο Μουμπάρακ, ύστερα ο Χουσεϊν και τελευταίος μένει ακόμα, για να μη χρεωθεί την ακύρωση της ειρηνευτικής διαδικασίας, ο Αραφάτ.

Η νέα εκστρατεία εποίκισμου

είναι μια πράξη τόσο εξώφθαλμα αντίθετη στις συμφωνίες, που θα σήμαινε την άμεση παγκόσμια καταδίκη του Νετανιάχου. Όμως ο Κλίντον, ο προβοκάτορας, είναι εκεί για να κρατάει μια δέσμη ουδέτερη, στην πραγματικότητα φιλική προς το Νετανιάχου στάση. Την ώρα που ο Νετανιάχου κάνει τον εποίκισμο αυτός φωνάζει "ούτε εποίκισμός, ούτε τρομοκρατία".

Το "ούτε τρομοκρατία" απευθύνεται στους Παλαιστίνιους. Αλλά οι Παλαιστίνιοι δεν μπορούν να εμποδίσουν όχι μόνο τους ισλαμοφασίστες, αλλά ούτε και την παλαιστινιακή νεολαία να ρίχνει πάλι πέτρες στους σιωνιστές. Εννοείται ότι αυτή η νέα κατάσταση είναι παράδεισος για το αγαπημένο σπόρ του ισλαμοφασισμού: τις δολοφονίες αμάχων ισραηλινών.

Η μόνη που θα μπορούσε θεωρητικά να σώσει την κατάσταση είναι η Ευρώπη, ειδικά η Γαλλία, που πάντα γέρνει προς τους Παλαιστίνιους. Αλλά η Ευρώπη μένει στις κρίσιμες στιγμές Ευρώπη, δηλαδή ένα δυσκίνητο παχύδερμο. Στη Μάλτα είχε καλέσει τις μεσογειακές χώρες σε μια ευρωμεσογειακή επιχείρηση. Αυτή ναυάγησε ακριβώς γιατί η Ευρώπη αρνήθηκε να πάρει θέση στην ισραηλινο-παλαιστινιακή διαμάχη αυτή τη στιγμή.

Τα ίδια έκανε και στη Βοσνία. Όταν μπαίνει ζήτημα να αποφα-

σισει, αφήνεται στον πρώτο τυχόντα αποφασισμένο τραμπούκο. Στη Βοσνία, στο Μακεδονικό, στην Αλβανία, στο Ζαΐρ, τώρα στο Ισραήλ, πάντα κάνει το ίδιο. Εκείνο που πάντα φροντίζει είναι να μην κινδυνεύει το πουγκί της. Η Κίνα που το ξέρει καλά αυτό φρόντισε να εξουδετερώσει κάθε αναφορά ενάντια της στην Επιτροπή Ανθρώπινων Δικαιωμάτων του ΟΗΕ χάρη στη βοήθεια της Γαλλίας και της Γερμανίας. Αυτοί ψήφισαν υπέρ της Κίνας για να μη χάσουν την απέραντη αγορά της.

Έτσι λοιπόν η Παλαιστίνη ξαναμπαίνει στον κύκλο της κόλασης. Μόνο που τώρα υπάρχουν δύο καινούρια πράγματα που η αξία τους θα φανεί στο μέλλον.

Το ένα είναι ότι οι φωτισμένοι Παλαιστίνιοι ξέρουν ότι υπάρχουν δύο Ισραήλ: το Ισραήλ της ειρήνης και το Ισραήλ του σιωνισμού. Το άλλο είναι ότι το Ισραήλ της ειρήνης έχει πια τη συνείδηση του εαυτού του. Χιλιάδες άνθρωποι του εργατικού κινήματος βγαίνουν τώρα συχνά στο δρόμο για να καταγγείλουν το Νετανιάχου και να δώσουν τον χέρι στον παλαιστινιακό λαό. Η ειρήνη Παλαιστίνιων - Ισραηλινών σημαίνει πια δύο εμφύλιους: τον εμφύλιο των Παλαιστινίων ενάντια στους ισλαμοφασίστες και τον εμφύλιο των Ισραηλινών ενάντια στους σιωνιστές. Αυτοί οι δύο εμφύλιοι έχουν ήδη αρχίσει.

Ούτε Άγγλος ούτε ασθενής...

Είχαμε γράψει στο προηγούμενο φύλλο της Νέας Ανατολής για το φιλοναζιστικό χαρακτήρα της ταινίας *Ο Άγγλος Ασθενής*, που χειροκροτήθηκε θερμά στη χώρα μας από τον ομορτισμό, το Λαλιώτη και τη Δαμανάκη γι' αυτή τη πλατφόρμα. Το σενάριο της ταινίας είχε πρωταγωνιστή τον ούγγρο κόμη Λάζλο ντε Ολμάσι, ο οποίος συνεργάστηκε με τους Ναζί στο Β' Παγκόσμιο Πόλεμο για να σώσει δήθεν τη ζωή της αγαπημένης του.

Σε άρθρο του *Βήματος*, 20/4, διαβάζουμε ότι ο συγγραφέας του βιβλίου, το οποίο αποτέλεσε τη βάση του σενάριου της ταινίας, εμπνεύστηκε το θέμα του από ένα ιστορικό πρόσωπο, δηλαδή ότι ο ούγγρος κόμης υπήρξε πραγματικό πρόσωπο και υπηρέτησε πράγματι υπό τις διαταγές του ναζι στρατάρχη Ρόμελ στις εκστρατείες του στην αφρικανική έρημο. Στην πραγματικότητα όμως δεν υπήρξε κατάσκοπος των ναζί στο στρατόπεδο των συμμάχων, όπως τον θέλει το βιβλίο και η ταινία, αλλά, ενώ ήταν στην υπηρεσία των ναζί, προσπάθησε να καταταγεί σα χαρτογράφος στην υπηρεσία του βρετανικού στρατού

χωρίς να καταφέρει να γίνει δεκτός στις τάξεις του. Δηλαδή προσπάθησε να γίνει κατάσκοπος, αλλά απέτυχε.

Το γελοίο στοιχείο της ιστορίας είναι ότι ο κόμης ντε Ολμάσι δεν πέθανε από εγκαύματα που προκλήθηκαν κατά τη διάρκεια στρατιωτικής επιχείρησης, δεν υπήρξε ποτέ και με κανένα τρόπο θύμα αυτού του πολέμου, όπως τον παρουσιάζει η ταινία για να στηρίξει το "φιλειρηνικό" της χαρακτήρα, στα πλαίσια της λογικής ότι θύματα και θύτες υποφέρουν σε όλους τους πολέμους. Στην πραγματικότητα, βέβαια, όλη αυ-

τή η "φιλειρηνική" φιλολογία δεν είναι παρά ένας καλυμμένος φιλοναζισμός. Ο κόμης ντε Ολμάσι ήταν ένας ψυχρός θύτης που πέθανε από μία απλή δυσεντερία μετά το τέλος του πολέμου, το 1951! Ούτε βέβαια επρόκειτο για κάποιο επιρρεπή στο γυναικείο φύλο, αλλά το ακριβώς αντίθετο.

Πρόκειται λοιπόν για μία ταινία βασισμένη στη δράση ενός πραγματικού ναζι, γεγονός που έρχεται να ενισχύσει την ιδεολογική και πολιτική μας ανάλυση για την ταινία και που αποδεικνύει ότι ο σοσιαλφασισμός ήξερε γιατί χειροκρότησε αυτό το έργο.

Φοιτητικές εκλογές

συνέχεια από τη σελ. 3

όλες της τις εκδοχές δείχνει ότι υπάρχει ένα διακριτό ρεύμα, προϊόν της όξυνσης των προβλημάτων, αλλά και των φετινών αγώνων των εργαζομένων που αμφισβητεί την υπάρχουσα πραγματικότητα» (η υπογράμμιση δική

μας).

Ευτυχώς που τα πράγματα δεν είναι έτσι, ευτυχώς που το πιο ελπιδοφόρο μήνυμα και των φετινών φοιτητικών εκλογών είναι η αποχή, που φανερώνει ότι η φοιτητική νεολαία αρνείται να ενταχθεί στα πολιτικά ρεύματα του σοσιαλφασισμού και του σοβινισμού.

ΕΠΙΒΕΒΑΙΩΝΟΝΤΑΙ ΟΙ ΔΕΣΜΟΙ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ- ΡΩΣΙΑΣ

Πριν από μερικές εβδομάδες κυκλοφόρησε ένα βιβλίο με τίτλο «Ο Πολιτικός Θεοδωράκης 1940-1996», στο οποίο περιγράφεται η πολιτική σταδιοδρομία του Μίκη Θεοδωράκη. Μέσα από αυτήν φωτίζονται ορισμένες πλευρές για το ρόλο που έπαιξαν ορισμένα πολιτικά πρόσωπα στη σύγχρονη ελληνική ιστορία. Ανάμεσα στα άλλα αναφέρονται και ορισμένα στοιχεία για τις πράξεις του Ανδρέα Παπανδρέου την εποχή πριν τη δικτατορία.

Ήταν την εποχή που η βουλή θα ψήφιζε για την κυβέρνηση Παρρασκευόπουλου. Πριν την ψηφοφορία ο Θεοδωράκης συναντήθηκε με τον Α. Παπανδρέου για να επιβεβαιώσουν την απόφαση του Παπανδρέου να μην ψηφίσει αυτή την κυβέρνηση και να αυτονομηθεί από την Ένωση Κέντρου. Αφηγείται ο Θεοδωράκης: «...πήγα μόνος μου στο σπίτι της Σίλβα Ακρίτα πολύ βιαστικά, διότι η συνάντηση έγινε το μεσημέρι και το βράδυ θα ήμασταν στη βουλή για την ψηφοφορία της νέας κυβέρνησης. Ανέπτυξα τη συλογιστική μου στον Ανδρέα, ο οποίος συμφώνησε απολύτως μαζί μου ότι ήταν πράγματι η ευκαιρία να μπορούμε σε νέα φάση, σε νέες εξελίξεις για να κόψουμε τα προσχήματα από τους μελλοντικούς υποψήφιους δικτατορίσκους. Χωρίσαμε, έχοντας κάνει ένα βήμα περισσότερο...»

Όταν άρχισε

η συνεδρίαση, ο πρόεδρος του σώματος κάλεσε τυχαία το Θεοδωράκη μαζί με άλλους βουλευτές για να είναι επί του καταλόγου. Δηλαδή ο βουλευτής της ΕΔΑ διάβαζε τα ονόματα των μελών του Κοινοβουλίου και σημείωνε το "ναι" ή το "όχι" κατά την ψηφοφορία για την κυβέρνηση Παρρασκευόπουλου. Σύμφωνα με τους υπολογισμούς, "ναι" θα έριχναν η ΕΡΕ και ο Γ. Παπανδρέου και "όχι" η ΕΔΑ και η ομάδα Στεφανόπουλου. Για τον Ανδρέα και τους δικούς του οι πάντες είχαν ερωτηματικά και εκεί στρεφόταν το ενδιαφέρον. Ο Μίκης άρχισε να διαβάσει τον κατάλογο, όταν όμως έφτασε στον πρώτο "Ανδρικό" βουλευτή και ενώ περίμενε περιχαρής να ακούσει το "όχι", ο βουλευτής αναφώνησε "ναι". Ο Θεοδωράκης ανατρίχιασε. Έφτασε και στο όνομα του γιου του αρχηγού της Ε.Κ. και φώναξε: Παπανδρέου Ανδρέας...

Από το βάθος της αίθουσας ακούστηκε ένα "ναι" πολύ χαμη-

λόφωνο. Ο Μίκης έμεινε λίγο σιωπηλός. Ο πρόεδρος της βουλής τον κοίταξε με απορία: «Συνεχίστε κύριε Θεοδωράκη». Αυτός όμως παρατήρησε με πείσμα: «Όχι κύριε πρόεδρε. Δεν άκουσα ούτε είδα τον κ. Παπανδρέου».

Οπότε ο Ανδρέας, που ήταν κρυμμένος πίσω από την τελευταία κολώνα, βγήκε, τον κοίταξε οργισμένος και φώναξε άγρια: "ΝΑΙ"!

Αργότερα, το 1988, ο Παπανδρέου "δικαιολογήθηκε" στο Θεοδωράκη ως εξής: «Ξέρεις, Μίκη, ενώ πράγματι μείναμε σύμφωνοι να πω "όχι", είπα "ναι" γιατί με κανένα τρόπο δεν μπορούσα να πάω εναντίον του πατέρα μου. Κατάλαβα ότι θα τον πίκραινα. Ήταν αδύνατο να το κάνω, γ'αυτό το λόγο δεν προχώρησα...»

Ο Ανδρέας Παπανδρέου μ' αυτόν τον όχι και ιδιαίτερα πειστικό τρόπο δικαιολόγησε την τερατώδη αθέτηση του λόγου του.

Αυτά τα λίγα δείχνουν μόνο πολύ λίγο το πολιτικό ήθος του πράχτορα της Ρωσίας Α. Παπανδρέου.

Και εδώ βρίσκεται το πιο σημαντικό σημείο του βιβλίου στο ο-

ποίο επιβεβαιώνεται η θέση μας ότι ο Παπανδρέου ήταν από παλιά το αγαπημένο παιδί της Μόσχας. Την περίοδο μετά το 1965 η ηγεσία της ΕΔΑ χτυπούσε έντονα τον Α. Παπανδρέου. Αντίθετα, ο Θεοδωράκης είχε αντίθετη άποψη

«με ανησυχεί πάρα πολύ η πολιτική την οποία εφαρμόζει η ΕΔΑ απέναντι στον Α. Παπανδρέου...»

γι' αυτό, πράγμα που το είπε στον Ανδρέα σε κάποιο ραντεβού που είχαν. Τότε ο σοβιετικός πρέσβης στην Αθήνα Κοριούκιν κάλεσε στην πρεσβεία το Θεοδωράκη και του μίλησε ανοιχτά: «Σε κάλεσα διότι με ανησυχεί πάρα πολύ η πολιτική την οποία εφαρμόζει η ΕΔΑ απέναντι στον Α. Παπανδρέου...». Γράφει παρακάτω ο Θεοδωράκης: «Έτσι τηλεφώνησα στον Ανδρέα και κανόνισα το ραντεβού με τον Κοριούκιν. Κι όπως έμαθα από τον ίδιο τον Ανδρέα και το σοβιετικό πρέσβη, έγιναν δύο συναντήσεις την εποχή εκείνη μεταξύ τους με απόλυτη μυστικότητα. Το τι ειπώθηκε δεν το έμαθα ούτε από τον ένα ούτε από τον άλλο...»

Όπως φαίνεται από τη μαρτυρία του Θεοδωράκη, οι επαφές του Παπανδρέου με τους Ρώσους είχαν ξεκινήσει πολύ πριν τη δικτατορία στην Ελλάδα.

(Τα στοιχεία είναι παρμένα από την *Καθημερινή*, 8 Μάρτη, 1997).

